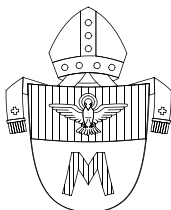

L. P. 2024

půst

Královéhradecká diecéze

Biskupství královéhradecké

Bratři a sestry v Kristu, milí čtenáři,

letošní rok má být dle přání papeže Františka *velkou symfonií modlitby*, již se celá Církev bude připravovat na jubilejní rok 2025, tedy dva tisíce let a čtvrt dalšího století od Kristova příchodu. O tuto *symfonii* se pro nastávající postní dobu pokusili také autoři jednotlivých příspěvků v brožuře, kterou právě otevíráte. Všichni se ve svých textech soustředí na modlitbu jakožto osobní, ale i společný rozhovor Círky s Pánem, píší o vlastní zkušenosti a přinášejí inspiraci nám ostatním.

Vždy, když se setkám s někým, kdo se nechá již tradiční diecézní brožurou provázet po celé období den po dni, mám velikou radost. Nejen proto, že to svědčí o individuálním úsilí o zlepšení duchovního života, ale také proto, že se denně i na dálku spojujeme nad stejnými texty. V průběhu postní doby je udržování disciplíny duchovního života obzvláště důležitá. Rád bych se přimluvil za to, abyste k rozjímání nad předloženými texty připojili také každodenní modlitbu Růžence, třeba jen jednoho desátku. Úvahy tak doplníte o meditativní modlitbu, která se vztahuje k jednotlivým tajemstvím Písma, a zvláště pak k Matce Boží, která nás neúnavně vede ke Kristu. *Symfonii modlitby* tak zakusíte i ve svém individuálním duchovním životě.

Ze srdce děkuji všem, kdo se na přípravě brožury podíleli, a jim i všem čtenářům přeji, aby

na konci postní doby byli ještě duchovně zralejší a pevnější než na jejím počátku.

K tomu Vám žehnám od katedrály Svatého Ducha!

V Kristu a Marii

Váš

biskup + Jan

Vážení přátelé, bratři a sestry,

pro letošní putování postní dobou jsme pozváni papežem Františkem, abychom se vydali cestou *modlitby*, jak uvádí otec biskup Jan. V modlitbě nás Bůh učí, jak hodně se máme životu kolem nás a v nás otevřít. A také nás učí rozšiřovat své nitro, aby bylo schopné pojmout rozlehlost a složitost současného světa (P. Coda). Papež v přípravném dopise k Velkému jubileu 2025 píše, že se na něj máme v předcházejícím roce připravit *velkou symfonií modlitby*. „Především je třeba obnovit touhu zůstat v Pánově přítomnosti, naslouchat mu a adorovat ho. V modlitbě pak děkovat Bohu za tolik darů jeho lásky k nám a chválit ho za dílo stvoření, k jehož ochraně a úctě jsme všichni zavázáni. Dále je modlitba hlasem jednoho srdce a jedné duše (srov. Sk 4,32), jež se projevuje solidaritou a sdílením každodenního chleba. Modlitba dovoluje každému muži a každé ženě tohoto světa obrátit se k jedinému Bohu a vyjádřit mu, co se nachází hluboko v jeho srdci. Modlitba je také mistrnou cestou svatosti, jež uvádí do života, kde kontemplace nachází své místo uprostřed činnosti. Tedy půjde o rok intenzívní modlitby, v němž se srdce budou otevírat bohatství milosti, aby modlitba Otče náš, již nás učí sám Ježíš, tvořila životní program každého učedníka.“

Umění modlitby je tak velikým darem a současně celoživotní cestou růstu, vývoje a zrání. Do letošní brožury proto přispěli ti, kdo přijali ve svém životě pozvání k tomuto velkému

umění. Příspěvky vznikaly na území naší diecéze i mimo ni, dokonce v dalekém Estonsku. Tento rok organizuje naše biskupství kurz o evangelizaci, jehož účastníci se také zapojili do přípravy letošní postní brožury. Modlitba je základ pro předávání evangelia a sdílení živé víry s druhými lidmi. Všichni jsme se nechali vést Duchem Svatým, aby nás vedl v našich myšlenkách, nechal nás zakusit pohnutí ducha, dal nám inspiraci k sepsání modlitby, úvahy, meditace nad textem Písma. Moc rád vyjadřuji vděčnost všem autorkám i autorům letošní postní brožury za to, že jako první vykročili na cestu letošního postního putování. Učinili tak s jistým předstihem, texty totiž vznikaly ještě před oslavou Vánoc. Řada z nich vyjádřila vnitřní obohacení, které jim souvislost mezi Vánocemi a přípravou na Velikonoce přinesla.

Přeji proto vám všem, aby Světlo vtěleného Slova a Zmrtvýchvstalého Krista prosvítlo celé vaše nitro, rozhlehlé prostory vašeho srdce připravilo na složitost současného světa, aby „Kristus vírou přebýval ve vašem srdci, abyste zakořenění a upevnění v lásce byli schopni pochopit – jako všichni křesťané – celou tu šířku a délku, výšku i hloubku, poznat Kristovu lásku přesahující všechno poznání a dosáhnout plné míry Božích (darů)“ (Ef 3,17–19).

Prokop Brož

14. února

POPELEČNÍ STŘEDA

Mt 6,1-6.16-18

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám:

Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.“

Na cestu postním obdobím nám sám Pán dává tři věrné společníky: **almužnu** (milosrdenství), **modlitbu a půst**. Zamysleme se nad tím, na jaký úmysl chceme tyto dny obětovat a obrovská moc postního úsilí celé církve nám pomůže něco důležitého rozhodnout, prohloubit život s Pánem, zbavit se závislostí apod. Jak moudře spolupracovat se zmíněnými společníky, nám radí duchovní specialista, sv. Petr Chryzolog: „*Kvůli čemu **modlitba** klepe, to **půst** vyprošuje a **milosrdenství** dostává. **Modlitba, milosrdenství a půst, to je trojice tvořící jednotu a dávající si navzájem život.***“

Pán Ježíš prozrazuje, že nebeský Otec má pro každého, kdo koná almužnu, modlitbu i půst ve **skrytosti**, připravený „**mercedes**“ – toto latinské slovo znamená odplatu. Představme si, že můžeme dostat odměnu – „mercedes“ s plnou nádrží požehnání a věčnou zárukou přímo od nebeského Otce! On nedává žádné zmetky. Duchovní mercedes stojí za to, vlastně je naším modlitebním „dopravním prostředkem“ do nitra Nejsvětější Trojice a k opravdově krásným vztahům s druhými. „Mercedes“ – odplata se v našem textu evangelia vyskytuje čtyřikrát, ale jednou je to

„**mercedes** pokrytců“, kteří chtějí být za vykonanou pomoc druhým velebeni a tím přichází o „**mercedes** nebeský“.

Ježíš vysvětluje, jak **vidí** nebeský Otec: i to, co je **skryté**. Zamysleme se, co děláme skrytě. Poradme se přímo s naším Otcem, jak to **vidí** On? Skrytost mohu promarnit špatnostmi nebo dobře využít. Ve skrytosti mohu nenápadně konat dobro: nepřipomínat křivdy, modlit se, tajně umýt nádobí či špinavé boty v rodině. Pánu Ježíšovi záleží na tom, aby nám **půst** pokrytecky doslova „nedemoloval“ obličej, ale abychom zářili radostí! Těšíte se na postní dny? Ať je to čas radostné skrytosti prožívaný s Bohem. Jaká bude naše almužna, modlitba a půst, takový můžeme čekat „**mercedes**“.

Jiří Šlégr

Bože, dej, ať nás posilní dnešní půst, kterým zahajujeme úsilí o svou duchovní obnovu, abychom se naučili sebeovládáním statečně přemáhat zlo a konat dobro. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

15. února

ČTVRTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ

Lk 9,22-25

Ježíš řekl svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Hned poté, co Petr rozpozná v Ježíši očekávaného Mesiáše, začne Ježíš mluvit o utrpení, odsouzení... o něčem, co učedníci nečekali. Očekávali v Mesiáši vítězného krále, který všechny porazí... ale že by měl trpět?

„*Bud' toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!*“ řekne Petr později.

Jak neradi slyšíme o utrpení! Všichni instinktivně couváme a chceme se mu vyhnout.

Kdykoliv v evangeliích náhodně narazím na text o předpovědi utrpení, nejraději bych ho schovala, přeškrtnla, vytrhla... z textu. I ze života.

I když Ježíš mluví i o Zmrtvýchvstání, utrpení je nějak zřetelnější, známější pro nás, je známou součástí našich dennodenních zápasů. Nechceme ho. Odmítáme. A přece – projdeme-li jím, jsme jakoby pročištěni. Věci a události do té doby nezbytné a velmi důležité dostávají podobu malichernosti a někdy úplné zbytečnosti, a náš pohled se otevře vstříc životně důležitějším věcem. Najednou vidíme někam dál. Ještě stále příliš blízko na to, abychom dokázali zahlédnout do nebeské slávy, kterou nám svým utrpení a smrtí vykoupil náš Pán, ale přece jen kousek dál, než jsme viděli před tím.

Pane Ježíši, náš umučený a Zmrtvýchvstálý Mistře, nauč nás přijmout naše omezení a bolesti a hledět na tebe, který to všechno tolik převyšuješ! Hledět skrze tebe do nebeské slávy, která po překonání všech těžkostí i na nás čeká. Dej nám prosím odvalu vzít kříž našich každodenních bolestí, těžkostí a strachů a uvěřit, že ty jsi větší než všechno, cokoliv prožíváme! Pomoz nám oprostít se od naší touhy po svém vlastním zabezpečení! Oprostít se na lpění na vlastních představách o svém životě! Vždyť my tak málo víme a ne-

vidíme na krok před sebe, nedohlédneme důsledků našich rozhodování, pokud nejsou ve tvé režii...

Lenka Baštová

Všemohoucí Bože, osvěcuji nás svým vnuknutím a provázej naše jednání svou pomocí, ať konáme všechno, od začátku až do konce, ve spojení s tebou. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

16. února

PÁTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ

Mt 9,14-15

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“

V návaznosti na dnešní evangelium bych se s vámi velmi rád podělil o vlastní zkušenost s jednou tichou a pokornou iniciativou, která má hluboký význam pro budování osobního vztahu s Pánem Ježíšem, vztahu mezi naším Ženichem a námi, jeho drahou nevěstou.

Minulý rok na jaře byla v naší farnosti víkendová postní duchovní obnova vedená paterem Bernardem Hessem na téma „Přebývat s tím,

který nás nekonečně miluje.“ Jeho poselství o mnoholeté zkušenosti s nepřetržitou adorací farníků ve farnosti nás inspirovalo. Na podzim jsme se po určitých potřebných přípravách také zapojili, zatím však pouze do pravidelné, nikoli nepřetržité adorace. K té bychom rádi chtěli jednou dospět.

V duchovním životě každého z nás a také každé farnosti jde na prvním místě o osobní vztah, osobní hlubokou zkušenost s Pánem Ježíšem.

Na vhodném místě, které splňuje zásadní podmínky jako bezpečí, teplo, soukromí apod. se pravidelně v rozepsaných termínech zavazují účastníci jednu hodinu setrvat v tichu před Nejsvětější svátostí. Každý v tu chvíli přebývá s Pánem i jako Mojžíš, v prosbách za sebe, ale také za svou rodinu, za svou farní rodinu. Krásný a hluboký význam má střídání se farníků, kteří tak vytvářejí jeden řetěz modliteb, obětí a úcty, vděčnosti – farní společenství, vědomí jedné rodiny, která žije jen z Boží milosti. V závazku spolehlivé, pravidelné účasti máme příležitost k sebezáporu.

Každý si potřebujeme uvědomit, kdo jsme. S žalmistou se Pána ptát celým srdcem KDO JE ČLOVĚK, ŽE JEJ MÁŠ TAK RÁD. Dopřát si společné pokorné chvíle v osobním setkání s Pánem Ježíšem, ptát se, naslouchat, hledat odpověď. Čerpat sílu také pro chvíle zkoušek a pokušení. Nechat se naplnit láskou, abychom byli schopni Jeho lásku dávat svému okolí, sloužit a žít...

V této postní době, i právě dnes v pátek, poklekněme před svým Pánem, vyjádřeme mu

naši hlubokou úctu, vděčnost, svěřme mu všechny naše radosti, obavy, prosby a nechme se Jím samotným vést, inspirovat k správnému životu, ke službě dle našich možností. Ať naše účast na slavení liturgie vyvěrá z osobní radosti z účasti na Ženichově svatbě, ať náš osobní půst není pouze naplněním předpisů, ale chvílí odevzdávání se do Jeho rukou.

Petr Svoboda

Bože, provázej svou pomocí naše úsilí o vnitřní obnovu, aby naše skutky odříkání byly už od počátku pravdivým projevem našeho smýšlení. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

17. února

SOBOTA PO POPELEČNÍ STŘEDĚ

Lk 5,27-32

Ježíš uviděl jednoho celníka – jmenoval se Lévi – jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ (Lévi) nechal všeho, vstal a šel za ním. Ve svém domě pak mu vystrojil velkou hostinu. Spolu s nimi bylo u stolu celé množství celníků a jiných lidí. Farizeové a jejich učitelé Zákona reptali a řekli jeho učedníkům: „Proč jíte a pijete s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní! Nepřišel jsem povolat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky.“

Modlitba může být jen gesto (pohled vzhůru), postoj (pokleknutí), jen pár slov vyřčených z hloubi srdce („Pane, pomoz!“). Je tedy možné modlit se stále po celý den, ať už děláme cokoli. Pak všechno, co právě děláme, čím se zabýváme, dostane ještě jiný, hlubší rozměr.

Zde na zemi máme jen odlesk toho, co budeme vidět a prožívat v nebi. Až se otevře „opona“, zůstaneme v úžasu stát a hledět na tolik krásy, která nás bude obklopovat. Po celou věčnost se budeme moci těšit z dobroty, krásy našeho Boha. A také z Jeho díla. Nikdy nás to neomrzí. Vždyť Bůh je Nekonečný a Všemohoucí. Stále a stále tvoří nové věci pro nás – své děti.

Kdo vlastně činí v modlitbě první krok? Hospodin? Člověk?

Asi jak kdy.

Hospodin stále hledá člověka. Už po jeho hříchu v ráji. A nepřestává ho hledat a ptát se: „Kde jsi? Kam ses skryl?“

Takto vyhledal Pán i celníka Matouše. Vyzval ho, aby jej následoval. A Matouš hned uposlechl. Možná měl i velikou radost, že si ho Pán Ježíš všiml a zavolal jej k sobě. O tom se v Písmu nic nepíše. Jen se můžeme domnívat. Už také proto, že uspořádal velikou hostinu. Snad, aby se též podělil o radost s druhými. A určitě si tuto radost nenechal vzít, i když farizeové – tedy ti, kteří by měli rozumět Hospodinu – vůbec nepochopili, o co v té chvíli šlo. Co velikého se událo.

Rozumíme i my?

Pane, prosím, dej nám vnímavé srdce i otevřenou mysl pro jemné dotyky Tvého Svatého Ducha – Lásky.

Jen, ať nikdy nezapomínáme, že jsi náš milující Otec. Na každém z nás Ti velice záleží. Víš o každém z nás. Znáš naše těžkosti, starosti nebo snad i průšvihy... Chceš, abychom Ti o tom všem říkali, abychom Ti vyprávěli, co prožíváme. A Ty vymyslíš řešení. Vždy víš, jak s tím naložit, co udělat. Jen nám dej, prosím, k tomu všemu sílu a důvěru.

Amen.

Helena Stočesová

Všemohoucí Bože, shlédni na naši bezmocnost a chraň nás svou mocnou pravicí. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

18. února

1. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS B

Mk 1,12-15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtítel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

Touha je jedním ze základních předpokladů modlitby. A jak zpívá Daniel Landa, touha je zázrak, tedy Boží dar, milost. Když se v mém srdci rozhoří touha po Bohu a po modlitbě, je to zázrak. Zázrak, který mi někdo jiný vymodlil a vytrpěl. Existuje rozsáhlá nauka o modlitbě, o vhodném prostoru, držení těla, podpurných

textech... Moc doporučuji knihy jako *Slabikář vnitřní modlitby* (Kohut) nebo *Poustevník* (Torkington), které se těmto tématům věnují. Rád bych se ale vrátil k tématu motivace. V konkurenci jiných duchovních cest, které se dnes nabízejí, bude snadno člověk od modlitby čekat něco jiného, než by měl. Kombinace dálnovýchodních náboženství se západní psychologií motivují, abychom od meditace chtěli zklidnění, uvolnění těla, zajímavé zážitky nebo skrytá poznání. Nenechme se splést. Ten, kdo hledá v modlitbě na prvním místě tyto věci, bude nutně zklamán. Modlitba v křesťanském chápání je především o probouzení touhy po Bohu a o tom, že vyčkáváme na jeho působení v nás a ve světě. Neexistuje technika, kterou bych mohl Boha přinutit jednat. Náš Bůh je svobodný a jedná tehdy a tak, jak chce On. Autority jako Henri de Lubac ukázaly, že rozmanité moderní meditace jsou spíše nořením člověka do sebe sama. Modlitba, které nás učí Ježíš, je naproti tomu dobrodružné setkávání svobodných osob – mě a Otce, Syna a Ducha Svatého. Taková modlitba má nezřídka podobu pouště, do které člověk musí utíkat. Je to nuda ve srovnání s dotykovým telefonem. Čtení evangelia, nebo opakování Zdrávasů není extra zábava. Do toho zjistíme, že se objevuje mnoho „divokých zvířat“, které nám samotou ztěžují. Vynořují se myšlenky nabízející jídlo, moc, sex... Jako by se v tom tichu roztrhl pytel s tím vším, co jsme si do nitra nasbírali během dne. Je to vůbec modlitba? Stoprocentně! Čím víc mě stojí, tím je cennější pro Boha. On mě zve, abych od krásných pocitů, kterými mě zpočátku k modlitbě povzbuzoval, krácel

k nezištnosti a k tomu, že budu svému zmučenému Pánu dělat radost svou blízkostí. A tak, že budu jednat i tehdy, když z toho nebudu mít žádné zvláštní pocity.

„Zůstaňte a bděte se mnou“ (Mt 26,38).

„Kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 24,13).

„Když trávíme čas na sluníčku, opálíme se; zatímco zůstáváme-li před Ježíšem v Eucharistii, stáváme se svatými“ (Bl. Carlo Acutis).

Filip Dušek

Všemohoucí Bože, ty nám dáváš milost, abychom se čtyřicet dní připravovali na velikonoce; prosíme tě, ať v postní době hlouběji pronikneme do tajemství Kristova vykupitelského díla a stále opravdověji z něho žijeme. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

19. února

PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 25,31-46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: »Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.« Spravedliví mu na to řeknou: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme

k tobě?» Král jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.« Potom řekne i těm po levici: »Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.« Tu mu na to řeknou také oni: »Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?» On jim odpoví: »Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.« A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Moc si nedokážu přestavit, že náš Bůh tolik slitovný a milosrdný, až přijde ve své slávě, takto tvrdě vhodí kozly do věčného ohně. Ale věřím, že samotné zlo musí být před nebeskou branou odděleno, protože co by to bylo za ráj, kdyby se tam dostalo něco špatného?

Na zemi máme dobro i zlo. Snažím se to rozlišovat. Samozřejmě to někdy pokazím, a proto se uvnitř sebe trochu bojím toho dne oddělování jedněch od druhých. Ale kdybych se nebála, tak bych nedokázala pracovat na hledání dobra.

Často si připadám jako ten po pravici, který ani neví, jestli někoho nasytil, napojil, oblékl nebo „jen“ navštívil. A diví se. A tak pátrám, po tom, co ta slova všechno obsahují. Cítím, že moje srdce mi napoví, protože nemyslet na sebe, ale na druhé je často fyzicky i psychicky náročné. Ale když pak usednu a mám v sobě „ten“ pokoj, tak vím, že je to dobře. A naopak, když mě žere, že jsem něco měla udělat, ale našla jsem si „objektivní“ důvod, proč to neudělat, tak pokoj nemám. A bojím se chvíle, kdy si pomyslím, že už jsou všichni syti, napojeni, oblečeni a obslouženi. Pak ztratím motivaci a pomalu se přesunu mezi kozly, aniž bych to moc zaznamenala.

A tak se každodenně obracím k Pánu a prosím o tu milost nebýt líná, vidět a slyšet kam mám jít, kam On sám mě povolává. Modlím se k Pánu ráno, abych se dokázala připravit na den. Snažím se modlit večer, abych znovu zrevidovala, co v mém srdci zůstat má a co už ne. Pán mi dává sílu a stabilitu. A bez kontaktu s Ním, bez modlitby, by to nešlo. A říci si, nemám na ni čas, je pro mě zase jen výmluva a cesta ke kozlům.

Marta Borovičková

Bože, naše spáso, dej nám milost vnitřního obrácení a nauč nás správně konat tvou vůli, abychom s užitkem prožili tuto postní dobu. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

20. února

ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 6,7-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když se modlíte, nebuďte přitom povídaví jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“

Ahoj! Nazdar! Jak se máš? Tak asi takhle zdravím své kolegy, když jdu skladovou halou na své pracoviště. Oslovení je důležité už alespoň proto, aby nás lidé zaregistrovali a věděli, že jsme tady. A oční kontakt taky. Jo děkuji, registruješ mě. Komunikujeme spolu.

V Bibli čteme, že Pán Ježíš se často modlí k Bohu, kterého oslovuje důvěrně Abba – Tátínek. Komunikuje s Otcem před každým důležitým krokem. Před kázáním, uzdravováním, proměňováním, aby se splnila jeho vůle. A dělá to v ústraní o samotě na tichém místě. Je to důvěrná komunikace. A děláme to takhle taky my? Komunikujeme takhle alespoň mezi sebou v rodinách, ve vztazích? Je dobré, když se o to občas pokoušíme.

A když se ho apoštolové ptají, jak se mají modlit, tak jim to řekne. Že se nemají modlit hodně a rychle, spíš pomalu a procítěně, aby každý verš modlitby vycházel nejen z úst, ale taky ze srdce. A naučí je modlitbu Otče náš. Nalezneme tady sedm proseb. Tedy absolutně všechno, co potřebujeme k životu. První tři mají charakter duchovní, ty další čtyři charakter materiální. Poměrně zajímavá je právě pátá prosba, která nás upozorňuje na odpuštění. Co myslíte, umíme odpouštět? Zkusme se občas pomodlit Otče náš v klidu pomalu a procítěně. Zkusme si občas promluvit v rodinách ve vztazích v klidu pomalu a procítěně. Zkusme spolu komunikovat mezi sebou a mezi sebou a Bohem Otcem.

Ahoj!

Nazdar!

Jak se máš?

Pojď se modlit Otče náš!

Peter Hajaš

Bože, shlédni na nás a pomoz nám, ať sebe-
ovládáním překonáváme, co nás spoutává,
a všechny naše tužby ať směřují k tobě. Skrze
tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

21. února

STŘEDA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 11,29-32

Když se u Ježíše shromažďovaly zástupy, začal mluvit: „Toto pokolení je pokolení zlé. Hledá znamení, ale jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo. Jako Jonáš byl znamením pro Ninivany, tak bude i Syn člověka znamením pro toto pokolení. Královna jihu povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je, protože přišla až z daleké země, aby slyšela Šalomounovu moudrost, a zde je přece (někdo) víc než Šalomoun. Ninivští mužové povstanou na soudu proti tomuto pokolení a odsoudí ho, protože se na základě Jonášova kázání obrátili, a zde je přece (někdo) víc než Jonáš.“

Znamení, kolik lidí v dnešní době čeká na nějaké znamení. Většinou čekáme na něco nové, velké nebo na někoho, kdo nám ukáže smysl života. Kolik po světě běhá takových „zodpovědných“ badatelů smyslu života.

Tak jako byl Jonáš znamením pro Ninivany, tak je Ježíš znamením pro nás. A tak jako Bůh poslal Jonáše se svým poselstvím, tak Ježíš posílá nás, abychom nesli jeho poselství ke všem lidem. Chce, abychom ve slovech i v každodenním životě byli znamením, že Pán je Bohem laskavým a milosrdným, shovívavým a plným slitování.

Jonáš nechce slyšet Boží hlas a nechce být zvěstovatelem. Kdo z nás je ochoten naslouchat Božímu hlasu v dnešní době a být pravým zvěstovatelem? Kdo je ochoten dát přednost vnitřnímu usebrání a naslouchání tomu, co nám Bůh chce říct, před tím, co slyší v rádiu nebo v televizi, nebo si přečte na internetu? Nejsem asi sama, kdo se ve velké míře setkává s lidmi, kteří si neustále na něco nebo někoho stěžují. Mnozí prosí, ale nepřijímají to, co dostávají, hledají a myslí si, že nalézají, tlučou a tlučou, a přitom dveře jsou již dávno otevřeny.

Jak se probudit z takového stereotypního a zahlceného života? Mně k tomu pomohla modlitba – **Novéna odevzdanosti**.

Hned na samém začátku této modlitby stojí slova: „Proč se tak neustále znepokojujete

a staráte? To, co ve vás působí zmatek, je vaše rozumování a vůle postarat se za každou cenu o to, co vás trápí. Odevzdat neznamená namáhat se, zoufat si a pak se obracet na mě v modlitbě plné neklidu.“

Pán Ježíš čeká na každého z nás, na náš osobní vztah s Ním. Ne na to, že naše modlitba bude pouhým stereotypním odříkáním několika málo nebo i mnoha slov. Ale na to, že naše modlitba bude „živá“, že mu budeme naslouchat, že ho pozveme do našich rodin, vztahů, starostí, bolestí, ale i radostí.

Pojďme a nebojme se mu říct „Ježíši, zcela se Ti odevzdávám, postarej se o všechno!“

Velmi mylná představa by byla, kdybychom si mysleli, že Bůh začne měnit všechno a všechny lidi kolem nás, ale tím, že mu otevřeme svá srdce, tak časem zjistíme, že proměňuje nás samotné. Dovolme mu a nechme se Jím proměňovat. Postní doba je příhodná na tuto naši osobní změnu. Nečekejme na jiná znamení a věřme, že Pán Ježíš čeká osobně na každého z nás!

Dana Poslušná

Prosíme tě, Bože, pohlédni na oddanost svého lidu, který si ukládá odříkání, aby cvičil v kázni své tělo a konáním dobrých skutků načerpal sílu pro duši. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

22. února

SVÁTEK STOLCE SVATÉHO APOŠTOLA PETRA

Mt 16,13-19

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim. „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Jeden z mých nejsilnějších prožitků modlitby souvisí velmi úzce s dnešním evangeliem. Byl to čtvrtek srpnového týdne roku 2009. Čerstvě odmaturovaný, přijatý do kněžského semináře jsem se poprvé účastnil letního tábora pro mládež v Kostelním Vydří, Jumpu, který je dodnes mojí srdcovkou. Dopoledne jsme po přednášce probírali v malých skupinkách právě tento úryvek z Matoušova evangelia. Ježíš pořádá mezi apoštoly nevinnou anketu, jak je vnímán druhými lidmi, aby přišla z ničeho nic otázka, která řála do živého: „A za koho mě pokládáte vy?“ Živě si pamatuji, jaká debata se tehdy ve skupince rozproudila. Trochu překvapivě nás ale naši vedoucí zastavili dříve než obvykle, rozdali nám obálky a rozpustili. Prý že máme do oběda volno. V obálce byl papír s jedinou větou: „Jendo, a za koho mě pokládáš ty?“

Krve by se ve mně nedořezal... Věřím, že je to právě milost duchovních cvičení a jakéhokoli času, který dáme Pánu, aby k nám promlouval. Slyšel jsem sice tuto otázku milionkrát předtím, ale tenkrát mě opravdu poprvé zasáhla osobně. Byl jsem ve svých devatenácti totální ucho. Ano, byl jsem přihlášený do semináře, ale neustále jsem bojoval s tím, jestli to je opravdu cesta, na kterou mě volá Ježíš, nebo jestli je to můj výmysl... a upřímně se mi nechtělo dát Ježíši svůj život. A touto otázkou mě Ježíš doběhl a osobně oslovil. Celé odpoledne jsem nevěděl, co s tím. Večer následovala

svíčková – tedy svíčková modlitba, modlitba odevzdání. Během ní jsem byl schopen poprvé tak nějak opravdově říct: „Ježíši, jsi pro mě Pánem a chci, abys byl Pánem celého mého života.“ Toto rozhodnutí se snažím (více či méně úspěšně) znovu a znovu obnovovat a děkuji Bohu, že ke mně tenkrát takto v Písmu promluvil.

Přeji i vám, ať se necháváte oslovovat Božím slovem v modlitbě, ať zakoušíte, že Bůh mluví v Písmu přímo k vám.

Jan Pitřinec

Všemohoucí Bože, tys založil svou církev na pevné skále Petrova vyznání; chraň ji a nedopusť, aby se zmítala uprostřed bouří a zmatků. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

23. února

PÁTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 5,20-26

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: »Nezabiješ.« Kdo by zabil propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.“

Ježíš, protože byl neustále v hlubokém spojení s Duchem Svatým, viděl hlouběji, než běžní lidé. Díky tomu, že viděl hlouběji, byl také prozíravější, což chápu tak, že si uměl tak zvaně „spočítat“, jaké asi konsekvence může mít, když si člověk s hříchem zahrává.

Ježíš říká, že hřích není žádná sranda. Slovo „sranda“ používám záměrně, protože znám mnoho lidí, kteří se opíjejí, a mají z toho srandu, kteří pomlouvají a urážejí druhé, a mají z toho srandu, kteří se dívají na oplzlé scény v televizi, a mají z toho srandu. Ježíš říká, že hřích sranda není. Ježíš cítí hřích na sto honů. Protože se modlí. Protože je neustále plný Ducha Svatého. SVATÉHO! Svatost a hřích se nesnesou. Hřích doráží na svatost a snaží se ji zesměšnit, očernit, zdiskreditovat. Svatost, protože hříchu neodporuje jeho podlými zbraněmi, se může zdát slabá a bezmocná. Tak tomu ale není!

Když se intenzivně modlíme – to znamená dlouho a pravidelně, ideálně pořád – začne se tato vzájemná nesnášenlivost hříchu a svatosti ukazovat. Zkuste se tři dny za sebou postit a vstávat v noci k modlitbě. Budete mít zážitky a svědectví, kterými budete moci naplnit celé knihy. Začnete cítit hřích fyzicky. V přítomnosti neupřímných lidí začnete pociťovat úzkost. Při pohledu na nestydaté fotky se vám začne chtít zvracet. Přestane vás bavit povrchní tlačená o ničem. Budete mít silné puzení dát svůj život do pořádku. Tohle způsobuje modlitba.

Když se postíme a modlíme, je to nesmírně dobrodružné a krásné. Člověk na jedné straně zakouší svoji slabost a konečně stojí v pravdě o sobě samém. Na druhé straně začne vnímat Boží sílu, která je ve skutečnosti v základu našeho celého bytí a bez které bychom si „ani nevrzli“. Toto je pravda, kterou je třeba zakusit. Ne o ní jen mluvit. Zakusit.

Člověk, který se modlí – DLOUHO A POŘÁD – (tahle dvě slova jsou fakt důležitá:), spatří svou ošklivost – nespolehlivost, lajdáctví, zradu, zbabělost – jinými slovy: svůj hřích v jeho „plné parádě“. Uvidí najednou, co svou nanicovatostí způsobuje druhým, těm, které má rád. Hřích pro něj přestane být sranda. Místo přihlouplého vtipkování se rozpláče. Konečně...

Člověka, který se modlí a postí – DLOUHO A POŘÁD – nepoznáte. Když ho potkáte po pár měsících, máte pocit, že je to někdo jiný... a zrovna tohle nám všem přeju a za to se modlím: těším se, až vás příště potkám, že se nepoznáme a budeme se moci znovu seznámit. ☺

Zuzana Koudelková

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám prožít dobu přípravy na velikonoce s vnitřní opravdovostí, aby postní kázeň, o kterou církev v této době usiluje, přinesla všem užitek pro duši. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

24. února

SOBOTA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 5,43-48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Miluj svého bližního« a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete jen své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Srdce musí vstoupit do pravého pokoje, aby byl člověk živý pro Boha, mohl se plně ponořit do jeho přítomnosti a v modlitbě slyšel jeho tichý hlas. K tomuto cíli směřuje každá zdravá spiritualita. Co dělat v konkrétních životních situacích, když naše srdce zasáhne nesoulad, nenávisť, odpor a jiné projevy nepřátelství a vezmou nám vnitřní pokoj a svobodu tolik potřebnou pro hlubokou, kontemplativní modlitbu? Co dělat, když je naše srdce plné negativních emocí a postojů vůči tomu, kdo je reálně naším nepřítelem nebo se nám jeví jako nepřítel? Co dělat, když náročný vztah s druhým člověkem narušuje vnitřní schopnost být bdělý pro Boha a jeho vedení?

V horském kázání nám Ježíš dává radu, která se zdá tak náročná, že ji v praxi málokdo a málokdy prožíváme a uskutečňujeme – miluj svého nepřítele, modli se za něho, žehnej mu. Stačí si někdy udělat krátkou reflexi právě skončeného rozhovoru s někým, kdo měl jiný postoj, jiné poznání o dané skutečnosti, nebo kdo nebyl podle našich představ, a zjistíme, jak reagovalo naše srdce vůči tomuto člověku. Tento postoj srdce rozhoduje o tom, zda i při hledání pravdy a lásky šířím pokoj nebo nepokoj, zda jsem synem nebeského Otce nebo synem světa. Pravdivě řekl A. Solženicyn – lidským srdcem prochází hranice mezi láskou a nenávisť, mezi dobrem a zlem.

Právě k srdci adresuje Ježíš výzvu milovat nejen svého bližního ale i nepřítele. Je to výzva žít podle paradoxu blahoslavenství – do náročné

situace často přesahující lidské síly a možnosti pozvat Ducha Svatého. Aby On sám nás uschoptil milovat nepřítel, aby On skrze nás miloval nepřítel. Kdo se v takových situacích otevře Božímu Duchu, zjistí, že i náročná výzva přesahující naše síly je neočekávaným setkáním s Bohem i s nepřítel. Ježíšova výzva milujte své nepřátel nás tak přímo vtahuje do vztahu s Bohem a zároveň odhaluje náš vnitřní život modlitby.

Blahoslavený Franz Jägerstätter, rakouský sedlák, který byl popraven za to, že z důvodů svědomí odmítl sloužit v nacistické německé armádě, napsal z vězení, kde nejvíce postrádal svoji milovanou ženu, tento dopis: „*Nechová-li člověk vůči nikomu myšlenky na pomstu a dokáže-li odpustit opravdu všem, i když po něm tu a tam šlehnou tvrdým slovem, srdce si uchová pokoj – je vůbec na světě něco krásnějšího než pokoj?*“ Byl jedním z těch, kdo žil lásku k nepřátelům, protože jeho život byl zakořeněn v hlubokém dialogu s Bohem.

Ať nám Ježíšova výzva k lásce nepřátelům není dalším morálním břemenem, které nejsme schopni unést a žít, ale naopak pozváním otevřít se Lásce, která přesahuje jakoukoliv lidskou lásku, jenž svou mocí otevírá pro nás ještě nerušené možnosti božího působení. Můžeme tak postupně dorůstat ke stejné lidské a duchovní zralosti, ke které dožíval sv. Jan od Kříže, který přes různá příkoří a pronásledování, na konci svého života, v klášteře v Ubedě řekl to, o co celý život usilovat a žil: „*Kde není láska, vlož lásku.*“

Václav Čáp

Věčný Bože, náš nebeský Otče, obrať k sobě naše srdce, abychom celý život zasvětili tvé službě: abychom hledali především tvé království a plnili tvůj příkaz lásky. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

25. února

2. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS B

Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

Ježíš bere Petra, Jakuba a Jana na vysokou horu, aby byli sami. Prožívají tam spolu něco krásného, velkolepého ale i děsuplného. Vždyť proměněný Ježíš v oslnivém rouchu rozmlouvá s Mojžíšem a Eliášem. A navíc se z oblaku, který představuje Boží přítomnost, ozve hlas Otce: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Pak najednou všechny nadpřirozené jevy zmizí a učedníci už nevidí nikoho jiného, jen Ježíše.

Vidět jen Ježíše, upřít svůj pohled na Něj.

Vzpomněla jsem si v této souvislosti na větu, kterou jsem si před lety přivezla jako poklad z Francie. Během duchovních cvičení mi tam při svátosti smíření zpovědník řekl: „Postupně už nebudeš zaměřovat pohled na své hříchy, ale jen na Ježíše.“ Nevím, co těmto slovům předcházelo ani co následovalo. Prostě jsem věděla, že to je rada, kterou mám uskutečňovat, přestože jsem jí tenkrát ještě dobře nerozuměla. Upřít pohled na Ježíše.

Nedávno jsem v americkém seriálu *Chosen* o životě Ježíše Krista viděla díl, ve kterém Ježíš kráčí po vodě směrem k vyděšeným učedníkům na rozbouřeném moři. Když se k nim přiblíží, probíhá rozhovor mezi Ježíšem a učedníky. Petr na Ježíše zavolá: „Jestli jsi to opravdu ty, přikaž, abych za tebou přišel po vodě.“ Ostatní učedníci se děsí nad tím nápadem a chtějí v tom Petrovi zabránit. Když Petr nakonec vystoupí z lodi a udělá pár nejistých kroků, Ježíš ho vyzve: „Dívej se jen na mě, nespouštěj ze

mě svůj pohled.“ Petr opatrně kráčí po vodě, ale jakmile odtrhne svůj pohled od Ježíše, vidí bouřící moře, dostane strach a začne se topit. Ježíš ho musí zachránit a s otřeseným Petrem pak vstoupí na loď.

Kéž bychom ve svém životě měli pohled stále upřený na Ježíše, oslaveného Pána a vítěze nad smrtí a hříchem, který dodává sílu i odvahu vším těžkým projít a přijímat s pokorou i vlastní hříšnost, která snadno odvádí náš pohled od Něj. Vždyť on je ten Milovaný Syn, kterého máme poslouchat.

Julie Němcová

Bože, ty k nám mluvíš skrze svého milovaného Syna a přikazuješ nám, abychom ho poslouchali; živ nás tedy svým slovem a očišťuj naše nitro, abychom se mohli radovat z patřeni na tvou slávu. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

26. února

PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 6,36-38

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“

Otče, Ty, který jsi vždy milosrdný, nesoudíš nás předčasně a odpouštíš kdykoliv k Tobě s lítostí skrze tvého Syna voláme. Ty, který jsi nám dal přesně to, co k cestě k Tobě potřebujeme. Dej, ať se od Tvého daru – Ježíše, naučíme nacházet značky v tomto světě, které rozjasní naše srdce i tvář, neboť je tolik krásného, pravdivého a dobrého co nás obklopuje. Pane, díky za křest,

začátek našeho rození se do Tebe. Ať slova naše, mnohdy klopotná, naše srdce otvírá. Ať výkřiky, které se zdají do tmy proslovené, k Tvému sluchu dolehnou. Pane, ať nezapomeneme k Tobě svůj hlas pozvedat, i v temnu noci.

Jak vznešené je, když člověk může k Bohu pozvedat svůj hlas. Modlitba je tou činností, která uvolňuje veřeje našich srdcí, aby se nás mohl zmocnit sám Svätý Duch. Modlitba je spočínutím v absolutní svobodě. V osobní modlitbě člověk může odhodit všechny své masky, v ní se můžeme rozchechtat či slzami skrápět lože své. Mírou kvality modlitby je upřímnost, svědectvím o upřímnosti jsou emoce, které se v modlitbě pomalu zklidňují, stejně jako mozková činnost a člověk vplouvá do prostoru Božího bytí. Zaujímá Jeho postoje a nechá se samotným Bohem těšit.

Proč se máme modlit je snad jasné, abychom zaslechli tep Božího srdce a nechali se vést, abychom světu vyprosili mnohé milosti, i tím, že Pánu umožníme, aby s námi učinil veliké věci. Jak silná jsou svědectví těch, kteří těžké kříže v tomto světě objali a v nich samotného Krista našli. Modlitba je kámen v budově církve, který když není, tak se vše bortí. Bez modlitby i svátosti všední. Kdo se nemodlí, nepocituje Boží vzdalování. Nespátřuje tragedii hříchu a často sedá na lep tomu, kdo jako lev mlsně obchází kolem a těší se z každé laxní duše. Bez modlitby jsme ztracenci s hlavou buď pyšně vztyčenou, nebo v bídě světa zkroušenou. Modlitba je DAR, modlitba je úkol, modlitba je cool.

Ondřej Špinler

Bože, ty chceš, abychom se cvičili v kázni a sebeovládání, a tak byli schopnější plnit tvou vůli; pomáhej nám, ať se varujeme hříchů a ochotně konáme, co nám ukládá tvá láska. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

27. února

ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 23,1-12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké střípce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají »mistře«. Vy však si nedávejte říkat »mistr«, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno »otec«, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat »učitel«, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vašim služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Víra není systém pravidel, zvyklostí, speciálních gest a odříkaných formulí. Víra není nástroj hierarchizace společnosti. Víra je přesvědčení o Boží existenci. Jde o paradoxní poznání Boží existence. Takové poznání má dvojitý účinek. Dopřává životu navzdory všem útrapám lehkost, snadnost bytí, a zároveň vzbuzuje respekt, bázeň. S tou „bázní“ nazírám, že je jen jediný Otec, Mistr... a s tou „lehkostí“ přijímám svoji nedokonalost a odpouštím různá selhání a omyly všem tátům, učitelům i sama sobě. Jedno odkazuje na velikost Stvořitele, druhé na omezenost člověka, ani jedno nepokořuje. Naopak. Vědomí Boha v Jeho moci a vědomí sebe v Jeho lásce mi dává SEBE-VĚDOMÍ Božího dítěte. A to zaručuje mému bytí opravdovou, trvalou (VĚČNOU) identitu. Takové sebevědomí může být štítem proti pýše.

Když chápu, jak jen je to možno, přítomnost věčnosti. A myslím doslova PŘÍ-TOM-nost věčnosti, která není čímsi, co nastane až jednou, ale je to realita, kterou už nyní žiji, od svého početí. A když přijímám existenci světa mnou sice neviděného, ale jsoucího, světa duchovního. A věřím, že jednou nastane den mého přechodu, kdy ten svět duchovní se mi vyjeví, a já vstoupím do pravdy, která uzavře moji dosavadní člověčinu se vším dosaženým úspěchem i prožitým trápením. Mám-li tuto víru, vím, že žádná tradice, náboženství ani liturgie samy o sobě mi spásu nedají. Náboženská forma bez obsahu toho,

co poznáváme jediné vírou, je právem v očích druhých směšná, neboť je pošetilá. Stejně jako je pošetilé chování farizeů. Nabubřelý zevnějšek často souvisí s nedostatkem vnitřní hodnoty. Je to důsledek nepoznané identity. Identity Božího dítěte, které objevuje toto své jméno, které zná jen Otec, objevuje tedy svá charismata a svoji jedinečnost, kterou do něj Stvořitel vtiskl.

Jedinou cestou ke spáse je Kristus. V Něm nahlížím, kdo je Otec a kdo jsem já, syn. Dítě se nemůže s důvěrou obrátit k někomu, koho nemá v lásce. Abych měl rád, musím poznat. A poznat Boha mohu skrze Ježíše Krista. „*Otce nezná nikdo než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit*“ (srov. Mt 11,27).

„Otče, prosím Tě o milost, poznávat v mém životě srdcem Ježíše Krista.“

Adina Havlenová

Bože, provázej svou církev ustavičnou ochranou, vždyť jsme jen smrtelní lidé a bez tebe by nám došly síly; pomáhej nám vyhýbat se všemu, co nám škodí, a hledat, co vede ke spáse. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

28. února

STŘEDA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 20,17-28

Když se Ježíš vydal na cestu do Jeruzaléma, vzal si stranou dvanáct učedníků a na cestě jim řekl: „Teď jdeme do Jeruzaléma. Tam Syn člověka bude vydán velekněžím a učitelům Zákona. Odsoudí ho k smrti a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali a ukřižovali ho, ale třetího dne bude vzkříšen.“ Tu k němu přistoupila matka Zebedeových synů se svými syny a padla mu k nohám, aby ho o něco požádala. Zeptal se jí: „Co si přeješ?“ Odpověděla mu: „Poruč, aby tito dva moji synové zasedli jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici v tvém království.“ Ježíš na to řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já budu pít?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Řekl jim: „Můj kalich sice pít budete, ale udělovat místa po mé pravici a levici není má věc, ta místa patří těm, kterým jsou připravena od mého Otce.“ Když to uslyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na ty dva bratry. Ježíš si je však zavolal a řekl: „Víte, že panovníci tvrdě vládnou

nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Milí bratři a sestry,

Ježíš nás dnes opět překvapuje, když říká, že přední místa u Boha jsou pro ty, kdo nejvíce slouží. V evangeliích poznáváme Ježíše, který plní potřeby mnoha lidí. Je služebníkem všech. To je láska, Boží láska.

Jakub a Jan dovolili své matce, aby hovořila za ně, aby přednesla svou mateřskou prosbu. Poté se Ježíš zeptal učedníků: „*Můžete pít kalich, který já budu pít?*“ Pán věděl, že jej napodobí v jeho utrpení. On se jich však přesto ptá. Ví totiž, že život křesťana není možný bez umrtvování, odříkání a pokání. K tomu nás volá i postní doba. Naše dobrovolné pokání má dopad na celou církev a celý svět. Ježíš učinil z utrpení prostředek k vykoupení.

Duch odříkání a pokání se projevuje v našem běžném životě, v každodenních činnostech, a nečeká na mimořádné příležitosti. Pokání může znamenat přesné plnění časového harmonogramu práce, který jsem si stanovil, i když se tělo brání nebo myšlenky se snaží uniknout někam jinam. Pokání znamená

vstávat včas a také nenechávat bez vážného důvodu na později to, co je pro tebe obtížnější nebo co tě stojí více námahy.

Pokání spočívá v tom, že dokážeš sladit své povinnosti vůči Bohu i vůči sobě, že budeš sám k sobě náročný, abys našel čas, který každá věc vyžaduje. Pokání konáš, když se s láskou modlíš své modlitby, přestože jsi unavený, otrávený nebo lhostejný.

Pokání znamená jednat vždy maximálně laskavě s druhými lidmi, hlavně s našimi nejbližšími. Znamená také věnovat se s nejvyšším taktem trpícím, nemocným a strádajícím. Znamená trpělivě hovořit s lidmi otravnými a nudnými. Znamená přerušit nebo změnit svůj program, když to vyžadují okolnosti, zvláště dobré a spravedlivé zájmy druhých.

Pokání spočívá i v tom, že budeš v dobré náladě snášet spoustu drobných nepříjemností pracovního dne. V tom, že nezanecháš práce, i když tě opustilo počáteční nadšení. V tom, že budeš jíst všechno, co se ti předloží, a nebudeš si rozmarně vybírat.

Duch pokání nás vede k tomu, že nám nedělá potíže sloužit a hojně pomáhat lidem kolem sebe, i když za to nedostáváme žádnou odplatu či odměnu. Sloužit s Kristem a pro Krista znamená kralovat spolu s ním.

Vladimír Dvořák

Bože, uchovej své církvi horlivost v konání
dobra, pomáhej jí ve věcech časných a dej, ať
v tom vidí záruku, že ji dovedeš k hodnotám
věčným. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

29. února

ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abraháмова náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: »Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.« Abrahám však odpověděl: »Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.« (Boháč) řekl:

*»Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.«
Abrahám odpověděl: »Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!«
On však odporoval: »Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.«
Odpověděl mu: »Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.«“*

Na výstavě kurátor u obrazu vysvětluje návštěvníkovi, co která čára na obraze znamená. Ale ví on, co tím chtěl autor, který žil před několika stoletími, vlastně říci? Příběh z dnešního evangelia nepotřebuje složitý výklad, přestože se událost také stala před mnoha staletími. Boháč skončil v mukách v pekle a chudšas se raduje v nebi. Bohatý žil špatně, chudšas žil dobře. Mezi oběma je proto nepřekročitelná propast, nelze ji už zpětně překročit. Poučení tímto příběhem z bible bychom proto život měli prožívat tak, aby nás nikdy nestrašila představa zmíněné nepřekročitelné propasti. Někdy jsme ale slabí a se sklonem ke hříchu.

Náš farní kněz v kázání řekl o Terezii z Lisieux, že děkovala Ježíši za to, že jí zabránil „hlouběji klesnout“. I Terezie měla své chmury a pochybnosti, tak jako je máme někdy i my, ale překonávala je modlitbou a službou druhým.

Život mi osobně ukázal, že při trpělivé, někdy i letité modlitbě, můžeme nakonec s údivem žasnout nad scénářem, který uskutečňuje sám

Bůh. Je schopen nám odpovědět v širším kontextu událostí, než byla zaměřena naše prosebná modlitba.

Denně v modlitbě vzpomínám na svou babičku, která ve stáří žila doma společně s námi. Ať jsem za ní přišla přes den nebo v noci do jejího pokojíku, vždy jsem ji viděla, jak v ruce drží růženec a modlí se. Měli jsme ji všichni moc rádi. Ptala jsem se jí několikrát, babi, co by sis přála, řekni, já ti to splním. A ona vždy odpovídala, já nic nechci, jen, až umřu, tak se za mě modli. Teprve po letech jsem plně pochopila, jak byla prozíravá. Všechno hmotné, co by si přála, by již dávno pominulo, ale modlitba, kterou se denně za babičku modlím, již skoro 50 let, ta má, nejen pro ni samotnou, svoji trvalou hodnotu.

Nemusí se nám vždy hned všechno vyplnit, za co se modlíme, protože příhodný čas a způsob řešení určuje sám Bůh. Určitě nám modlitba přinese větší klid, když jsme někdy neschopni po praktické stránce víc udělat. Neměli bychom jen prosit za něco, modlitbou bychom měli Pánu Bohu děkovat za to, jak nás životem vede. Někdy toho namluvíme hodně, a přesto nám nemusí druzí vždy porozumět. Když v modlitbě rozmlouváme s Pánem, ten nám porozumí vždycky, a není potřeba mnoha slov. Každé ráno, když vytahuji žaluzie u oken, si prozpěvuji modlitbu. Jsou to jen dvě slova: aleluja, aleluja. (chvalte Pána), ať prší či svítí slunce. Víím, že Pán je po celý den pak se mnou. Buďme v modlitbě proto trpěliví. Bůh ví, co potřebujeme.

Jana Křečková

Bože, ty miluješ nevinnost a znovu ji dáváš
těm, kdo se k tobě kajícím navracejí: obrať
k sobě naše srdce a dej nám novou sílu Ducha
Svatého, ať jsme pevní ve víře a horliví v koná-
ní dobra. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

1. března

PÁTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 21,33-43.45-46

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslal si: »Na mého syna budou mít ohled.« Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: »To je dědic. Pojďte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!« A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: »Kámen, který

stavitele odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné«? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“ Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Hleděli se ho zmocnit, ale měli strach z lidu, protože (lidé) ho považovali za proroka.

Nárožní kámen má dva účely. Je to kámen, který tvoří pevný základ stavby a zároveň má tuto stavbu chránit před poškozením. Tento kámen je většinou lidem na očích a mnozí ho denně míjí bez povšimnutí i přesto, že o něj občas zakopnou. Nic to nemění na tom, že nárožní kámen tu je přítomný, ať ho vnímáme, či ne a plní svou úlohu. Patřím k lidem, který základní kámen – Ježíše Krista a církve – ve svém životě neměli. Jediné, co mě spojovalo s křesťanstvím, byl křest po mém narození. Pocházím z nevěřící rodiny, a když se v mých dvaceti letech začala v srdci rodit touha po Bohu a duchovním světě, začal jsem hledat odpovědi v ezoterice, magii, okultismu a východních náboženstvích. Po mnoha letech strávených v meditacích, používání léčivých energií a magie, několika zasvěčujících obřadů, návštěv léčitelů, kartářů, uctívání všech možných božstev, a to i přímo v ášramu v jižní Indii, zakopl jsem jednoho dne o křesťanské společenství a díky těmto lidem, kteří v minulosti měli podobné okultní zkušenosti, jsem

odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Od té chvíle se můj život radikálně změnil. Začalo dlouhé období očišťování a duchovního boje, útlaků zlých duchů, strach o život, nutná návštěva exorcisty, přerušování kontaktů s lidmi zabývanými se okultismem a zřeknutí se všeho, co se neslučuje s křesťanstvím. Zároveň ale přišlo postupné vrůstání do církve, poznávání síly modlitby a čtení Božího slova, odpuštění hříchů ve svátosti smíření, příprava na první sváté přijímání a obnovu křestního slibu. Největší zázrak ale nastal při prvním přijetí Eucharistie, kdy všechny útlaky zlých duchů okamžitě ustaly. V tu chvíli jsem zažil reálnou přítomnost Krista v Eucharistii a po letech duchovního hledání konečně našel základní kámen své víry. Svatý Bože, pomáhej nám každý den odevzdávat Ti svůj život, abychom si zachovali čistotu křesťanské víry a zůstávali s Tebou pevně spojeni. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista. Amen

Martin Beran

Všemohoucí Bože, posilni v nás ducha kajícínosti, abychom se v této postní době očistili pokáním a připravili se oslavit velikonoce s čistým srdcem a vnitřní pravdivostí. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

2. března

SOBOTA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 15,1-3.11-32

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.« On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýtil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!«

Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.« Ale otec nařídil služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!« A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!« Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«“

Postní doba, čas, který nám dovolí zastavit se, zamyslet se nad sebou a nad životem. Trochu hlouběji, než kdy jindy. Hledáme inspiraci a moudrost života.

Podobenství jsou nadčasové lekce do dnešních dnů a do našich životů. Podporují hluboký vztah s Bohem. Vnímavost srdcem pomáhá lidem pochopit a zapamatovat si důležité pravdy.

Nejkrásnější a nejznámější podobenství O marnotratném synovi, odhaluje tajemství Božího milosrdenství. Toho, že bychom se s láskou měli sklonit ke každému hříšníku, ke svým marnotratným dětem tak, aby se necítili poníženi, ale znovu nalezeni a oceněni.

Syny mám dva a jsou jak „vystříženi“ z podobenství. Zažila jsem s nimi hořkou zkušenost tohoto příběhu. A pak jednoho dne jsem s radostí běžela obejmout syna při jeho návratu domů.

Můj marnotratník!

Důvodem návratu nebyla hmotná nouze, ale ztráta jeho zdraví. Oslepl v důsledku silné cukrovky. Operace byla riskantní s nejasným výsledkem. Dostal tvrdou lekci. Bůh mu otevřel oči tak, aby se mohl podívat do svého nitra, ale v naprosté tmě. Učil se používat ostatní smysly, aby život se stal „normální“ i přes slepotu. Při dlouhých procházkách, kdy jsem se musela naučit předvídat každý krok, hlásit každou nerovnost, jsme debatovali o víře, pokoře a pokání. Po půlroce přišel čas operace. Byla úspěšná a syn opět začal vidět. Bůh nás bezpodmínečně miluje, i když sejdem z cesty. Proto je nutné umět odpouštět.

Staršímu synovi to trvalo déle. Vždy dělal to, co měl a spravedlnost si povýšil nad milosrdenství a lásku. Nechápal odpuštění.

Po dlouhé době se bratři – mí synové – sešli při společné práci. Paradoxně v kostele, který mi pomáhali uklidit po výmalbě.

Kde selhávají naše síly, nese nás On silou své milosti a lásky. Znovu a znovu nám nabízí odpuštění – druhou šanci.

A oni ji dostali.

Bez ohledu na to, jak daleko se od Boha vzdálíme, On je připraven nás obejmout, když činíme pokání na cestě domů.

A já nepřestávám děkovat!

Marcela Klemová

Svou milostí, Bože, léčíš naše slabosti a dáváš nám už nyní účast na životě, který nás čeká v nebi; veď nás, dokud žijeme zde na zemi, a doveď nás do světla, ve kterém ty sám přebýváš. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

3. března

3. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS B

Jan 2,13-25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovceci a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: »Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.« Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal.

Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

V evangeliu dnešní neděle čteme Janovu zprávu o vyhnání prodavačů a směnárníků z chrámu. Ježíš je ponořen do hlubokého dialogu s Otcem, proto horlí pro jeho dům. Ježíš jedná z hloubky a intimity synovství. Očima víry vidíme nikoliv hněv, nýbrž projevy vášně. Otec je pro Syna nejdůležitějším. Od něho Ježíš přichází, k němu se vrací, jeho je Beránkem, jím je oslaven. Čtenáři mohou doporučit rozjímání o Ježíši, jenž je ponořen do stravujícího vztahu s Otcem. Spočívá u prosté a hluboké skutečnosti, že Ježíš je milován a sám miluje. Rád pozoruji milované a milující lidi: mateřskou přízeň, rodičovskou náklonnost, sourozenec-kou soudržnost, něhu a úctu mezi partnery. Očima naší modlitby můžeme takto nahlížet na Ježíše. Ježíšova identita a radost spočívá ve vztahu k „Abba“.

Dříve než budeme meditovat o Ježíšových slovech a znameních, hledejme v modlitbě, jakou hloubku má Ježíšovo srdce.

Chrám, který chce Ježíš očistit od trhovců, je místem, kam má přicházet člověk, aby se setkal s Bohem. Popisovaná scéna se odehrála dost možná na nádvoří pohanů, a kdyby se jednalo o rozsáhlý konflikt, jistě by zasahovala chrámová stráž. Nejedná se tedy nejspíš o velký incident či konflikt týkající se organizace chrámového

provozu. Jde o znamení. Postižení prodavači a směnárníci, kteří se znamení dožadují, byli, aniž si to uvědomili, jeho svědky. Nyní svědčil Ježíš o svém vztahu k Otci, bojoval za jeho věc. Chce, aby člověk předstupoval před jeho Otce s úctou, nevadí, že slabý a hříšný, všemožně zraněný a zatížený. Skutečným problémem duchovního života je banalita a povrchnost, kterou symbolizují trhovci a směnárníci. Skutečným problémem je nepochopení, že chrám je domem modlitby a lidské srdce chrámem. Na Ježíšova mnohá svědectví ve prospěch Otce odpovídá Otec svými svědectvími ve prospěch Ježíše. Vrcholným svědectvím pak bude, až Otec znovu postaví rozbořený chrám Ježíšova těla.

David Bouma

Bože, studnice milosrdenství a dobroty, ty nám dáváš příležitost, abychom svou hříšnost léčili modlitbou, postem a štědrostí; pohled, jak ve svědomí cítíme svou vinu a pokorně se z ní vyznáváme, ukaž na nás své veliké slitování, odpusť nám a pozvedni nás k sobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

4. března

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 4,24-30

Když přišel Ježíš do Nazareta, řekl lidu v synagoze: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Před čtyřmi lety touhle dobou jsem se připravovala na křest dospělých. Bylo to pro mě období nadšení a zároveň bolesti. Má touha po křtu byla veliká, zneklidňující. Vnímala jsem, že jsem jako pohan ztracená. Dokud nebudu pokřtěna, jsem doslova v nebezpečí a nedojdu Božího království. Kdy už to bude?!

Bylo období první vlny pandemie. Nebylo povoleno shromažďování, nebylo jisté, zda a jak proběhne velikonoční vigilie... Svátost křtu dospělých se nakonec uskutečnila až na Letnice. Pro mě kolosální radost! Pokoj, úleva a útěcha!ale především, když při liturgii došlo na modlitbu Páně... Otče náš... pocítila jsem poprvé, že jsem „opravdu“ dcerou a oslovuji svého tatínka, Abba, Otče...

Pán Ježíš v dnešním čtení z evangelia říká, že „doma není nikdo prorokem.“ Jaké to asi pro něj muselo být, když pro tehdejší „svět“ byl synem truhláře, ale ve skutečnosti je Mesiášem, Synem poslaným na Zem pro naši záchranu.

...odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům...

Dále si v dnešním úryvku z evangelia připomínáme, že všichni byli naplněni hněvem, vyhnali ho z města, aby ho svrhli z hory. „On však prošel jejich středem a bral se dál.“ Připravujeme se na Velikonoce – Vzkříšení. Ukřižovali jsme ho, ale on „prošel naším středem“, aby zvítězil, tím že vstal z mrtvých...

Přimlouvám se, abychom v postní době mysleli na katechumeny a na všechny hledající,

a upřímně se modlili za dar víry pro ně. Ne tak, jak si to představujeme my, ale tak jak to Pán dopředu ustanovil.

Otče náš, jenž jsi na nebesích,

posvěť se jméno tvé.

Přijď království tvé.

Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Amen.

Markéta Moravcová

Milosrdný Bože, očišťuj a upevňuj svou církev, a protože bez tvé pomoci neobstojí, stále ji veď svou milostí. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

5. března

ÚTERÝ PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 18,21-35

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale (třeba) sedmdesátsedmkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože (dlužník) neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: »Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím!« A pán se nad tím služebníkem smíloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: »Zaplať, co jsi dlužen!« Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: »Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!« On

však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavolał a řekl mu: »Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?« A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Dnešní úryvek evangelia mluví o odpuštění. Překvapivě snadno ho lze ovšem propojit s naším tématem modlitby. Obojí spolu totiž úzce souvisí. Každý z nás už asi zažil, jak obtížné je někdy odpouštět. Jsou dokonce situace, kdy cítíme, že je to v danou chvíli mimo naše možnosti. I kdybychom chtěli odpustit, nejsme toho schopni. Někdy druhému, někdy sobě a někdy možná viníme i Boha. V takové chvíli více než jindy potřebujeme mít prostor, kde si dokážeme sami před sebou přiznat pravdu a nezůstat s ní sami. Potřebujeme prostor modlitby, kde se můžeme odvážit být cele sami sebou a přiznat si i temné stránky sebe sama. Ne proto, aby nás zdrtily, aby nás připravily o naději, ale proto, abychom jim nezůstali vydáni napospas. Jedině v síle Boží milosti jsme totiž schopni si některé věci přiznat a uvědomit si, že cesta kupředu vede jen skrze přijetí určitých skutečností, které se v našem životě

90

staly. Jedině posilování Boží blízkostí můžeme získat zvláštní sílu k odpuštění, ať už druhému či sobě. Proto se právě modlitba pro nás stává cestou k odpuštění. Zvláště v těch případech, kdy sami nejsme ještě schopni odpustit, je důležité znovu a znovu v modlitbě o tuto sílu prosit. Nebo pro ty, kteří mají odvahu a stojí o praktické rady, je účinnou cestou modlit se za člověka, kterému ještě nedokáží odpustit. Svými slovy by to šlo nejspíše těžko, ale (staletími) osvědčené modlitby nám v tom mohou být velkým pomocníkem. Naše vlastní nitro bude dříve či později touto nezištnou modlitbou proměněno tak, že bude podobnější tomu Ježíšovu.

Odpouštění je totiž jednou z podstatných charakteristik Boží lásky. Kdo by se mu neučil, nutně by musel zůstat Bohu vzdálen, nemohl by s ním sdílet jeho život, Boží život, který je nám všem přislíben. Pro Boha neexistuje žádný limit odpuštění, pokud my sami usilujeme o to cestou odpuštění kráčet.

František Filip

Prosíme tě, Bože, provázej nás svou milostí a pomáhej nám, abychom ti oddaně sloužili. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

6. března

STŘEDA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Mt 5,17-19

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třeba i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký.“

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších

příkázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by je však zachovával a učil, ten bude v království nebeském vyhlášen velkým.“

Jak úžasné! Ježíš je nádherným pokračováním a naplněním působení Otce v dějinách. Zjevo-
váním Otce Izraeli skrze Zákon a proroky. Bůh nejedná nahodile nebo chaoticky, ale stane se všechno, co řekne. Žádné jeho slovo nepadne vedle, žádné se nevrátí k němu, ale vykoná, co jím Bůh zamýšlel. Tím nekrásnějším Slovem, kterým Bůh promluvil, je Ježíš. Nejkrásnější z lidských synů.

Je úžasné, že on Pán pánů a Král králů, který rád rušil příkázání lidská, plnil proroctví svým narozením, a ještě předtím. Díky Josefovi, Marii a dokonce císaři Augustovi se narodil v Betlémě. Zákon plnil díky Josefovi a Marii již jako miminko. Přinesli jej do Jeruzaléma, když uplynuly dny jejich očišťování, aby s ním předstoupili před Hospodina. Celý svůj další život Ježíš plnil všechno, co bylo o něm psáno. A vůli Otce naplnil až do konce nebo až do krajnosti. Bůh tak úžasně důsledný. Nic z toho, co řekl, se neztratilo, nýbrž se naplňuje. Slovo po slově, písmenko po písmenku, čárka po čárce. A On dál koná. I v mém životě a v životě nás všech.

Nebe a země nepomine, dokud se všechno nestane. Všechno, co Bůh zamýšlel. Úžasný Bůh má všechno ve svých rukou, patří mu dějiny. Otázka je, jestli mu jdeme naproti. Často se zdá, že ne. Jaké by to však bylo, kdybychom my všichni naplnili, co o nás Bůh řekl a co pro nás zamýšlel? Kdybychom všichni žili jako Ježíš?

Modlitba:

Otče, toužím po tom, aby se naplnilo všechno, cos o mně řekl. Každé písmenko a každá čárka. Kéž všechno, cos řekl nade mnou, nebo ke mně, najde úrodnou půdu v mém srdci. Toužím znát tvou vůli a tvá slova o mně. Toužím znát Tebe víc.

Děkuji Ti za všechno, co se již naplnilo i za ta slova, na jejichž naplnění ještě čekám. Miluji Tě, Pane.

Veronika Vršanská

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám, ať se cvičíme v postní kázni a živíme tvým slovem, aby nás sebeovládání připravilo k věrnému plnění tvé vůle a společná modlitba aby nás vedla k trvalému spojení s tebou. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

7. března

ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 11,14-23

Ježíš vyháněl zlého ducha z němého člověka. Když zlý duch vyšel, němý promluvil. Zástupy žasly, ale někteří z nich řekli: „Vyhání zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, vládce zlých duchů!“ Jiní ho pokoušeli a žádali od něho znamení z nebe. On však znal jejich myšlenky, a proto jim řekl: „Každé království proti sobě rozdvojené zpustne a dům na dům padne. Je-li tedy i satan v sobě rozdvojen, jak obstojí jeho království? Říkáte totiž, že vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba. Jestliže já vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, s čím (pomocí) je vyhánějí vaši synové? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království. Dokud ozbrojený silák hlídá svůj dvůr, jeho majetek je v bezpečí. Přepadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu jeho zbraně, na které spoléhal, a jeho kořist rozdává. Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje!“

Můj milý Ježíši, učil jsi nás modlit se, vlastně jsi nás učil žít a dýchat. Jsi nezbytnost, z které žijeme.

Jsi naše radost, naše víno a chléb. Náš pokrm, který se nikdy nepřejí a zasytí naši duši.

Modlitba je pro mě tanec s někým, koho miluji. Je to setkání se skutečností, s realitou, která dává smysl. Konečně nalézám sebe sama a smysl života v radosti být s Tebou. Můj Pane, jsi pro mne stále záhadou a zdrojem objevů. Jsi stále nový a záře, kterou vydáváš, mě oslepuje, ale stále bych se do ní díval. Kdo jsi? Musím se stále ptát a naslouchat, co uslyším.

Můj drahý Ježíši, jsi jako maják na pustém moři života. Tak moc bolesti nás provází každý den. Někdy nám zastře zrak a nevíme jak dál. Zmocňuje se nás netečnost a zoufalství. Ty sám víš, jak to je těžké žít v tomto těle a přesto milovat a otvírat se bratřím. Prošlapal jsi nám cestu ke kříži, který je velkou výzvou. Chceš, abychom milovali až k smrti, a pak vstaneme k novému životu s Tebou. Věříme Ti, že nás vedeš správnou cestou. Tak Tě vezmu za ruku a nechám to na Tobě. Veď nás podle svého uvážení. Přijímáme to i s bolestí i s radostí. Nikdy nechci žít bez Tebe, i když to bude bolet. Amen.

Radomír Nosek

Pokorně tě prosíme, Bože, dej, ať stále hlouběji pronikáme do velikonočního tajemství, abychom blížící se svátky našeho vykoupení slavili s opravdovou zbožností. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

8. března

PÁTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Mk 12,28b-34

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: »Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.« Druhé je toto: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že (učitel Zákona) odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

Jako účastníci evangelizačního kurzu mě v dnešním úryvku evangelia zaujala slova, kterým jsem dříve vůbec nevěnovala pozornost. „*Slyš Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán.*“ Ježíš neříká jen to, že Hospodin je jediný Pán, ale nejprve říká, že Izrael, to je my všichni, máme slyšet. Je tedy potřeba, abychom o Tobě jako o jediném Pánovi svědčili před ostatními, aby o Tobě všichni mohli slyšet. Pane, dej mi odvalu o Tobě jako jediném Pánu svědčit před ostatními.

Ty jsi jediný Pán. To znamená, že nejsi jen nějakým neosobním Bohem nás všech, který je vzdálený a nezajímá se o mě. Znamená to, že Tě pustím zcela konkrétně do svého života a učiním Tě jediným Pánem svého života. Už nebudu mít jiné pány, ke kterým bych vzhlížela, kteří by nade mnou měli moc, ke kterým bych se utíkala. Nebudu se poutat na lidi, na věci, na peníze, na schopnosti či neschopnosti, očekávání svoje i druhých a kdoví, co dalšího. Ani tímto pánem svého života nebudu já sama. Pane, pomoz mi, abych si byla vždy vědoma, že Ty jsi můj jediný Pán, abych nehledala jiné pány.

Budu Tě milovat celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou, tedy úplně celou svou bytostí a celým svým životem. Vždyť Ty jsi mě miloval jako první, a to zcela osobní láskou. Bezvýhradně. Znáš mě lépe, než znám já sama sebe. Nemusím se bát. Ty mě nepodrazíš. Chceš moje dobro.

Budu Ti důvěřovat. Miluješ mě tolik, že jsi vzal na sebe moje hříchy a pro moji spásu jsi umřel na kříži, abych mohla být s Tebou navěky. Tolik o mě stojíš. Jsem pro Tebe vzácná. Já na tuto Tvoji obrovskou, nekonečnou lásku chci odpovědět svojí, byť tolik omezenou lidskou láskou. Chci Tě chválit. Pane, pomoz mi, abych na Tebe nezapomínala, abys pro mě byl vždy na prvním místě.

Budu milovat sama sebe. Ty jsi můj nebeský Otec a já jsem Tvoje dcera. Jsem pozoruhodná a jedinečná bytost. Nikdo jiný není jako já. Ano, mám svoje omezení, chyby, nedostatky, ale chci se přijímat taková, jaká jsem. Ve Tvých očích mám obrovskou cenu. Nebudu se znevažovat, abych byla pro Tebe důstojným příbytkem. Pane, pomoz mi milovat sama sebe. Pomoz mi nezapomínat, že v Tvých očích jsem drahá, i když se mi zrovna teď nedaří tak, jak bych si představovala.

Budu milovat svého bližního jako sama sebe. Tedy ne méně, ale ani více. Také ostatní lidé jsou Tvoje děti a Ty jsi jejich nebeský Otec. I oni jsou pozoruhodné a jedinečné bytosti. Pane, prosím, nauč mě nehodnotit a neposuzovat druhé lidi. Pomoz mi přijímat je takové, jací jsou, nezávidět jim, nesrovnávat se s ostatními, nehledat na nich nedostatky, ale vždy se snažit najít na nich něco dobrého. Uč mě dívat se na ně Tvýma očima plnými lásky, soucitu, odpuštění, smíření a milosrdenství.

Pane, uč mě pomocí svého Svatého Ducha milovat Tebe, sebe i bližní. Vždyť láska je vlastně klíčem k Tvému království. Amen.

Michaela Kösslerová

Prosíme tě, dobrotivý Bože, vlej nám do srdce svou milost, abychom ovládali sklony lidské slabosti a dovedli žít podle tvých přikázání. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

9. března

SOBOTA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ

Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: »Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.« Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: »Bože, buď milostiv mně hříšnému!« Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Podobenství o farizeovi a celníkovi je krásným, ale i náročným zrcadlem pro každého křesťana, potažmo každého člověka. Každý z nás chce před druhými vypadat dobře a hezky. Zakládat si na tom ve zdravé míře není nic špatného, pokud v srdci nepohrdám druhými a můj vnější postoj není jen dokonalou a neprohlédnutelnou divadelní kulisou, abych se druhým zalíbil. Jak často si v srdci přeci člověk myslí, že já jsem lepší než ten či onen nebo já to vím lépe než druzí... Bůh však naštěstí vidí do našeho srdce a ví, jak to vše v srdci máme.

Příběh podobenství nám chce ukázat, jak důležitá je upřímnost a opravdovost před Bohem i před lidmi. Farizej stál vepředu a potichu si říkal svoji modlitbu a celník vzadu zase tu svou. Celník zřejmě vůbec nežil příkladný život, to se naopak dařilo farizeovi, a přesto se „celník vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus.“ Jaká je v tomhle na první pohled spravedlnost? Farizeus se snažil žít podle všech ustanovení zákona, to ho muselo stát mnoho úsilí, a celník žil v bohatství jako kolaborant Říma a měl asi hodně pestrý život. Když bychom tam byli jako nezávislí pozorovatelé, tak bychom se možná také dali oklamat prvním dojmem, jak něco vypadá na povrch. Ježíš však chce příběhem zajet na hloubku srdce člověka. V tom je Ježíš jedinečný přeborník.

Doba postu je časem, kdy máme k sobě nechat přijít Pána, aby se nás dotknul, uzdravil a proměnil. Vpustit Ježíše do domu svého srdce je

moc důležité, ale někdy náročné, neboť úklid s ním je velmi důkladný. Ježíšovi nevadí nepořádek, naopak on sám nám chce pomoci s úklidem.

Všem přeji krásný postní čas.

Jakub Brabenec

Bože, ty nám dáváš už v této postní době účast na Kristově smrti a vzkříšení; pomáhej nám, ať se dobře připravíme na slavení velikonoce, abychom plně prožívali radost z našeho vykoupení. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

10. března

4. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS B

Jan 3,14-21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

Nářek žalmisty nás přenáší do reálného období zajetí vyvoleného národa. Tíživé poměry zajatců v Babylonii tehdy nebyly působeny dřinou ani surovým zacházením, ale vykořeněním z vlastních životních podmínek, zbavením možnosti bohoslužeb v jeruzalémském chrámu a svírající nejistotou, zda je Bůh úplně neopustil.

Tato situace mě přivádí k myšlence na stav v oblasti modlitby, kdy se člověk cítí naprosto vykořeněný, nefunguje nic z toho, co donedávna představovalo pevnou půdu pod nohama, a téměř hmatatelnou Boží přítomnost nahradí vyprahlost a pochybnosti.

Zatímco na začátku své modlitební praxe člověk čerpá z prostředků poskytujících jakousi stabilitu, postupem času o ni přichází a následují i takové fáze dynamické cesty modlitby, kdy si člověk připadá jako v cizí zemi. Výborně tyto etapy popsal D. Torkington a já bych se o ně chtěla na tomto místě podělit. Nezávisle na věku modlícího se rozlišuje období:

Dětské – kdy člověk potřebuje stabilitu z důvodu nedostatečné důvěry v sebe i Boha. Bezpečí mu poskytují předepsané modlitby, které se učí z paměti, nebo je nachází v knížkách. Je to svět předepsaných formulí a dobře vyzkoušených pobožností.

Adolescentní – nastupuje v momentě, kdy se věřící rozhodne vzít víru za svou vlastní. Svět adolescenta je méně předvídatelný a více vzrušující. Člověk hledá Boha v prohlubujícím se

modlitebním zážitku, potřebuje nové podněty a provází ho zápal.

Dospělého – přichází poté, co prvotní zápal vyhasne a modlitební život je zbaven jakýchkoli pocitů. Bůh zůstává zdánlivě daleko, ale ve skutečnosti podniká nový krok a přivádí člověka k sobě blíže než kdykoli předtím.

„Břehy babylonských řek“ s pocíťovanou Boží nepřítomností tak můžeme ve svém životě přijmout jako pozvánku k osobní modlitbě méně smyslům příjemné, ale mnohem hlubší a duchovnějši, ke zralosti, která se vyznačuje láskou bez nároku na opěťování.

Veronika Matysková

Bože, tys poslal na svět svého Syna a jeho prostřednictvím uskutečňuješ naše vykoupení; oživ víru svého lidu, abychom se s oddanou zbožností připravovali na velikonoční svátky. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

11. března

PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 4,43-54

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, Galilejšané ho (vlídně) přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátky. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna – už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže neuvíďte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „Jen jdi, tvůj syn je živ.“ Ten člověk uvěřil tomu slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to

bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: »Tvůj syn je živ.« A uvěřil on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje.

Jsme vítáni do krajin představ a snění. Pokud Vám dovolí čas, pročtěte si prosím znovu dnešní úryvek evangelia. Možná, budete překvapeni, jak text dobré zprávy pomalu vstupuje do našich životů. Říkám si: „Milovaný Janíčku, miláčku Páně, je radost číst to, co jsi napsal.“

Ježíš se vrací zpět do Kány Galilejské. Osamocen vzpomíná na svátky, které prožil v Jeruzalémě. Opánky z oslí kůže, stopa za stopou na prašné cestě. Střed mojí víry, Jeruzalém. To jsem dostal. Tam v Jeruzalému jsem sám, nikdo si mě nevšímá, pokud poslouchá, většinou předpojatě odsuzuje. „Ach, Jeruzaléme,“ říká si v duchu Ježíš. Pomalu a rozvážně kráčí cestou, kde vzrostlé stromy a keře pamatují příchod putujícího zástupu vyhnanců. „Konečně,“ říká si (možná) Ježíš. Doputoval právě do tohoto místa. Místo přenádherné, má milovaná Galileo. „Proč mě tady přijímají a mají mě rádi? Cesta ubíhala dobře, konečně mám čas na sebe a na modlitbu, mobilní, cestovatelské spojení s vlastním Otcem. (Má to Ježíš, ale výhodu. Žádný telefon, letadla nebrázdí nebe. Auta nejsou. Občas kyne na pozdrav jiný poutník. Zvídavé oči dětí. Jiskrné zářící oči dětí, provázející Ježíše na cestách.)

Ježíši Kriste, tehdy, nebo nyní, setkáváš se s bratrem úředníkem. „Vím o Tobě. Slyšel jsem o Tobě. Vím, štvě Tě to, že vyžadujeme zázraky. Ale – já jsem na dně. Prosím, prosím, zachraň mého syna. Moje dítě, můj milovaný, umírající syn. Nejdražší na tomto světě. Kriste, dítě mi umírá.” Nesmlouvavě říká tatínek. Táta plný bolesti.

A Ježíš vše proměňuje: „Jen jdi, Tvé dítě je plné života.” Otec, papaláš se nebojí a svěruje své dítě známě – neznámému. Dnes s jistotou víme, že jsi od nepaměti.

Kriste, učíme se modlit za své děti. Za odvážlivce, kteří se rozhodnou pro duchovní povolání. Za své děti, podle příkladu úředníka. A za stárnoucí bytosti, babičky a dědy, jež jsou schopni prolamovat brány zla a prosit. Modlit se v opravdové zkušenosti a těžkosti života. Ano, oni ví. Oni to nekonečné tajemství mezi narozením a smrtí pomalu chápou. Společně a v Kristu říkají: Otče náš...

Petr Poslušný

Ve své nevýslovné dobrotě nám, Bože, poskytuješ prostředky ke spáse, a tak nás neustále obnovuješ; veď svou církev, aby v ní dílo tvé milosti přinášelo užitek, a dávej jí, co potřebuje na své cestě k tobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

12. března

ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 5,1-3a.5-16

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdravý?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Proto židé tomu uzdravenému namítli: „Je sobota! Nesmíš nosit lehátko!“ Odpověděl jim: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: »Vezmi své lehátko a chod!«“ Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: »Vezmi ho a chod«?“ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo to je.

Ježíš se totiž vzdálil, protože na tom místě bylo mnoho lidí. Později ho Ježíš potkal v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Ten člověk odešel a oznámil židům, že ho uzdravil Ježíš. Proto židé Ježíše pronásledovali, že dělal takové věci v sobotu.

„Hned byl ten člověk uzdraven“

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. Doba postní již překročila svou polovinu a oslava našeho největšího svátku, Zmrtvýchvstání Páně, se pro nás opět přiblížila. Ještě zcela nepřemýšlíme o tom, kam se vydáme oslavovat velikonoční svátky, ale už nyní se snažíme uvnitř na ně připravit. Jak? Myslím, že nejspíše osobní modlitbou, postem, skutky milosrdenství. Tohle všechno ale nejde nějak samo, důležitou součástí toho všeho *je touha našeho srdce a duše po setkání s živým Pánem.*

V dnešním evangeliu čteme, jak Ježíš viděl mnoho nemocných, slepých, chromých atd. Ale také čteme, že jednomu z nich položil velmi osobní a zásadní otázku. „Chceš být zdrav?“ Ten muž byl nemocem velmi dlouho, toužil ještě po uzdravení? Nejspíše ano. Jak je to s námi? Nejsme třeba tělesně nemocní, ale naše duše je vyprahlá, smutná, stále čekající na uzdravení, nějaký zázrak. Jestliže se má něco v našem životě změnit, děláme my sami něco proto, abychom uslyšeli Ježíšova slova: „Chceš být zdrav?“ Stojíme vůbec o to? Co na to naše srdce a duše? Cítí nějakou touhu po uzdravujícím doteku Ježíšových slov?

Můžeme namítnout, že „touhu tu já mám“, ale jako ten nemocný vzápětí dodáme: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě vyslechl, kdo by mi naslouchal!“ Je to opravdu tak? Možná, že jen úplně nechceme otevřít své bolavé nitro druhému ani samotnému Ježíši. Prosím, zkusme se Mu zcela otevřít. Ten nemocný muž jistě, s údivem v očích, hleděl na Ježíše a s otázkou „Proč se mě ten člověk tahle ptá?“ A to ještě vůbec netušil, jaké uzdravení ho teprve čeká. Co když na nás také Ježíš hledí, pokládá nám stejnou otázku a my ho nakonec uslyšíme ve svém nitru. Ztišíme-li se v modlitbě, v niterném rozhovoru s Pánem, jistě zaslechneme ono uzdravující slovo: Vstaň, vezmi své lehátko a chod!

Dosadíme-li za „lehátko“ své srdce, máme vstát a jít. Kam? Tam, kam nás Pán povede. Zažít uzdravující moc Slova nás předurčuje stát se posly radostné zprávy, že po setkání s Pánem se náš život proměnil a stal se krásnějším, i když naše trápení úplně nezmizela. *Radost z přátelství*, které člověk dostane, je velká věc. Je-li to přátelství přímo s Pánem Ježíšem, je to jeden z největších darů, které můžeme dostat. Je-li přátelství s Ním zcela otevřené, nemusíme se bát nezdarů, neúspěchů ani pádů v dalším životě. Pokaždé uslyšíme Pánova slova: „Vstaň! Jdi!“

Velmi mě zaujala věta: „A hned byl ten člověk uzdraven.“ Slovo *HNED*. Bylo to opravdu hned? Nebo se ten nemocný na ten okamžik *HNED* připravoval osmatřicet let? I my bychom se měli připravovat na setkání v každém okamžiku svého života. Abychom nepromeškali ten náš okamžik *HNED* uzdravení.

Pane Ježíši, prosím za nás všechny, co s touhou v srdci vyhlížíme v době postní Tvé vítězství nad smrtí. Dej nám sílu, vytrvalost a radost. Ať máme sílu po každém pádu vstát, vytrvalost dávat ti svůj život a radost z tvé ochrany.

Stvoř mi čisté srdce Bože! Vrať mi radost ze své ochrany (Žl 51,12a.14a).

Zlata Matějovská

Bože, veď nás, ať prožíváme postní dobu s opravdovou zbožností, abychom byli dobře připraveni přijmout velikonoční poselství o našem vykoupení a vydávat o něm svědectví. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

13. března

STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 5,17-30

Ježíš řekl židům: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ To byl další důvod, proč se ho židé snažili zabít: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem a stavěl se tak Bohu naroveň. Ježíš jim na to řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn. Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná. A ukáže mu ještě větší skutky než tyto, takže budete žasnout. Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechn soud odevzdal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina – ano, už je tady – kdy mrtví

uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít. Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“

„Jaká matka, taková Katka, jaký otec, takový syn.“ Řekneme často, když vidíme děti chovat se jako rodiče. Řeknou to sousedi, učitelky ve školce nebo ve škole nebo i manželé navzájem, když potřebují pošouchnout jeden druhého. Více nežli slova učí příklad.

Dnes totéž říká o sobě i Ježíš. Osmkrát vzpomíná slovo Otec, a to vždy ve spojitosti se svým konáním. Otec je činný, i já. Co totiž koná on, stejně koná i Syn. Stejně jako Otec i Syn oživuje. Jako Otec má život, tak dal i Synovi. Jaký neuvěřitelně silný vztah a podoba. Kardinál Špidlík právě takto popsal svatost – jako podobnost Bohu. Ježíš – tvář Otcova milosrdenství. Jak můžeme i my nechat proměnit svoji tvář? Proměnit se na toho druhého?

Jednou jsem dostal takovou zajímavou lekci v Tescu. Probíhal příměstský tábor. Večer, když den skončil, jeli jsme nakupovat. Čekáme u pokladny a jeden Pán s nákupem deseti

rohlíků a rumu, se obrátil k nám a zeptal se: „Nejste vy náhodou křesťané?“ Přiznám se, že u pokladny nás ta otázka hodně zaskočila. Řekli jsme, že jo. Zaplatili jsme nákup a počkali jsme na něho. Zaplatil i on. „Podle čeho jste to usoudili?“ zeptal jsem se zvědavě. „No víte,“ začal „je to na vás vidět. Když se totiž člověk dívá na Ježíše, je to vidět i na tváři, když se dívá na zlo a ohavnosti, taky je to vidět na jeho tváři.“ Byla to dobrá lekce!

Martin Buber tvrdí totéž. S kým trávíme hodně času, tomu se podobáme. A vidíme to i v běžném životě. Od lidí, s kterými trávíme čas, si osvojujeme jejich hlášky, názory, někdy i gesta a postoje. Já povstává skrze ty.

Ježíš to posouvá ještě dál. „Kdo slyší moje slovo, MÁ (ne jenom bude mít) věčný život... už přešel ze smrti do života“.

Přeji nám odvalu strávit s Ním nějaký ten čas. Podívat se na něho (v Eucharistii, ikonách, nuzných), slyšet jeho hlas (v Bibli, v kázáních, v modlitbě). Možná i v dnešním čtení z proroka Izaiáše. Protože „Kdo uslyší jeho slova, bude žít.“ Žít jako On!

David Peter Palušák

Bože, ty odměňuješ spravedlivé za jejich zásluhy a hříšníkům odpouštíš pro jejich pokání; milostivě vyslyš naše prosby a pomoz nám, abychom s pravou kajícíností vyznali své viny a dosáhli odpuštění. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

14. března

ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 5,31-47

Ježíš řekl židům: „Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné. Někdo jiný je to, kdo svědčí o mně, a vím, že svědectví, které o mně vydává, je právoplatné. Vy jste poslali k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já však nepřijímám svědectví od člověka, ale toto říkám, abyste byli spaseni. Jan byl lampa hořící a svítící, a vám se zachtělo jen na chvíli radovat se z jejího světla. Já však mám svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Nikdy jste neslyšeli jeho hlas, nikdy jste neviděli jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, protože nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma, protože vy myslíte, že v nich máte věčný život – a právě Písma svědčí o mně; ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Slávu od lidí nepřijímám. Ale vás znám: nemáte v sobě Boží lásku.

Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Přijde-li jiný ve vlastním jménu, toho přijmete. Jak vy můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen od samého Boha? Nemyslete si, že já na vás budu u Otce žalovat. Vaším žalobcem je Mojžíš, na kterého vy spoléháte. Kdybyste totiž věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li však tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?“

Kdysi jsem četla jedno milé přirovnání:

„Je-li ti v horkém letním dni vedro, jdi se modlit a uvidíš, jak jsi studený.“

Jan byl lampa hořící a svítící a vám se zachtělo jen na chvíli radovat se z jejího světla (Jan 5,35).

Modlitba je plamen, který stejně jako plamínek zapálené svíčky směřuje vždycky vzhůru. Každá naše modlitba směřuje k Bohu, ať má jakoukoli podobu, při ní se odevzdáváme Bohu a necháváme v sobě působit Jeho Boží nekonečnou, všemohoucí lásku. Dávám Mu v sobě prostor, příležitost ve mně věci měnit podle Jeho svaté vůle.

Obzvlášť intenzivním okamžikem modlitby je pro mne Eucharistie. Možná namítnete, že zde je náš postoj spíš pasivní než při jiných formách modlení. Myslím, že je to jen zdánlivé.

Při přijetí eucharistického Krista je třeba mít připravené otevřené srdce a v pokoře čekat, až přijde Král. Srdce hořící nehasnoucím plamenem lásky, který je Kristem nově zapalován

a v němž shoří vše, co není Bůh. Srdce připravené k přijetí Krále se vším všudy, se vším, s čím přichází. Bez tohoto plamene lásky nemohu a nechci žít. Svätý Jan ve svém listu píše, Bůh je Láska. Celý můj život, každý obyčejný den směřuje k setkání s Kristem v Eucharistii. Nesu Mu svůj dík za život s Ním a v Něm. Všechno, co mi dělá radost, i to, s čím se den co den trápím. Lidi, se kterými se setkávám. To vše Mu zde odevzdávám a zároveň přijímám Boha v tomto věčném díkůvzdání, kdy Bůh děkuje Bohu za naši spásu a já, dá-li se to tak říci, smím být u toho.

Ale vás znám: nemáte v sobě Boží lásku (Jan 5,42).

Ano, On nás zná, nemáme v sobě Jeho lásku, ale nemusí tomu tak být. Otevřme Mu svá srdce a dejme této Lásce prostor, ve kterém jsme se zabydleli jako na cizím. Dejme Mu v nás více místa, nebojme se, že nám to ublíží. Teprve tehdy budeme sami sebou, budeme-li takoví, jakými nás chce mít On.

Růžena Maříková

Bože, obracíme se k tobě s pokornou prosbou: pomáhej nám, ať usilujeme o vnitřní obnovu a horlivě konáme, co je dobré, a dej nám sílu, abychom jednali vždycky podle tvé vůle a dobře se připravili na slavení velikonočních svátků. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

15. března

PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 7,1-2. 10. 25-30

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on – ne veřejně, ale potajmu. Někteří lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabít? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.“ Tu by ho byli rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina.

Trochu se zkusím porozhlédnout po městě, do kterého Ježíš nakonec přece jen míří na Svátky stánků. V uších mi totiž zní Izaiášova přesvědčivá předpověď: *„Na vlastní oči uvidíte svého učitele a uslyšíte jeho hlas: To je ta cesta, běžte po ní, ať jste chtěli jít předtím napravo nebo nalevo.“* (Jasně že je advent, když píšu tyhle řádky, jinak bych uprostřed postní doby už dávno nevěděla, jak krásné je čekat, a potom dostat Učitele, který zná cestu.) Podívám se, třeba ho někde najdu.

V ulicích je mnoho lidí a zní tu spousta otázek, názorů a pochybností ze 7. kapitoly Janova evangelia. Docela zmatek, vzrušené debaty, stanoviska, zprava doleva. *Kde je? Přijde na svátky? Je dobrý? Svádí lidi! Jak to, že se vyzná v Písmu? Je to on? Není to ten, co ho chtějí zabít? Nechají ho mluvit? Je to Mesiáš?* Zkrátka hluk. Jako o přestávce.

Jenže Učitel právě přišel. Má mocný hlas, a kdybych o něm již něco nevěděla, třeba odkud je a že tedy měli proroci pravdu, mohla by mi jeho slova znít jako celkem oprávněný křik: *„Ticho tady bude! Jak jste hloupí, nic nevíte. Nerozumíte tomu, vy Ho neznáte, já Boha znám, On mě poslal!“*

Ale mocný hlas mého Učitele zní jinak. Když najdu v davu jeho tvář, oči mu září. Září nadšením, jako oči syna, který prožívá s tátou něco úžasného. A Jeho hlas je dychtivě překotný touhou o tom vyprávět. Mluvit o tom s každým, osobně, mezi čtyřma očima, se mnou...

Jako by říkal: „Vím, co všechno potřebuješ vědět, můžeme o všem mluvit. Půjdeme spolu po cestě, kterou znám. Všemmu tě můžu naučit. Rád bych tě vzal na hluboké skryté místo ve tvém srdci, kde se otvírá prostor tak svobodný, že do něho může vstoupit Bůh.“

A když dostanu odvalu jít s ním, zjišťuji, že se po prvních krocích mění hlučné otázky na nádherné modlitby. Každá na hodinu, nejmíň.

Kde jsi? Přijdeš na svátky? Jsi dobrý! Svedl jsi mě a nechala jsem se svést. Vyznáš se v Písmu, povídej! Jsi to Ty, Ježíši? Nechci Tě zabít! Teď Tě nechám mluvit, jsem Tvoje, poslouchám. Ty jsi Mesiáš, syn živého Boha.

Můj Učitel totiž, když nastala Jeho hodina, přišel na velikonoční svátky, rozevřel náruč zprava až doleva a stal se pro mě Cestou. Vím to.

Vím, zároveň netuším.

Co povím?

Tak mlčím nad tím vším,

když se blížím k věcem nejkrásnějším.

Michaela Šimková

Bože, ty znáš naši slabost, a proto nám poskytuješ účinnou pomoc; dej, ať radostně přijímáme, co konáš pro naši záchranu, a zůstáváme ti věrní celým svým životem. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

16. března

SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 7,40-53

Když někteří ze zástupu slyšeli Ježíšova slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ Druzí zase: „To je Mesiáš!“ Ale jiní namítali: „Copak přijde Mesiáš z Galileje? Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z vesnice Betléma, odkud David pocházel?“ Proto kvůli němu došlo v zástupu k roztržce. Někteří z nich ho chtěli zatknout, ale nikdo na něho nevztáhl ruku. Služebníci (velerady) se vrátili k velekněžím a farizeům a ti se jich zeptali: „Proč jste ho nepřivedli?“ Služebníci odpověděli: „Žádný člověk nikdy tak nemluvil.“ Farizeové jim na to řekli: „I vy jste se nechali svést? Uvěřil v něho někdo z předních mužů nebo z farizeů? Leda jen tahle luza, která nezná Zákon – kletba na ně!“ Jeden z nich, Nikodém, ten, který už dříve přišel za Ježíšem, jim namítl: „Odsoudí náš Zákon někoho, dokud ho nevyslechne a nezjistí, co dělá?“ Odpověděli mu: „Nejsi ty také z Galileje? Zkoumej a uvidíš, že z Galileje prorok nepovstane.“ A každý se vrátil domů.

„**Je to Mesiáš!**“ ano, to je to správné tvrzení, které nás, zvláště v době postní hned napadne a jsme odhodláni ho obhajovat. Je to tím, že již žijeme v době po příchodu Mesiáše – Ježíše Krista. Avšak v době, kdy se událost stala, to nebylo pro některé lidi jednoznačné. Mesiáš „musí“ přijít z Betléma a ne z Galileje. Někdy i my se držíme dogmat, předpisů a nařízení a neumíme naslouchat srdcem. Farizeové kladli důraz na to, že Mesiáše dokáží rozpoznat pouze vzdělaní lidé – oni a velekněží, nikoliv prostí lidé, kteří neznají zákon.

„**Odsoudí náš zákon někoho, aniž ho napřed vyslechne a zjistí, čeho se dopustil?**“

Nikodém chce prostor pro Ježíšovu obhajobu. Toto se děje i v současné době, kdy nám často nedělá problém vyložit si skutky druhých dle svých zákonů, aniž bychom jim dali šanci vše vysvětlit. Hned je odsoudíme, zasuneme do nějaké škatulky, protože se nechovají podle našich představ a jdeme dál. Často se stavíme do role soudce... Ale vždyť Bůh druhého též stvořil k obrazu svému a s velkou láskou; zahrnul ho rozmanitými dary, které v danou chvíli nejsme schopni rozlišit a přijmout. V tomto roce jsem měla možnost pracovat na jednom projektu s člověkem, který měl zcela jiný styl práce, na vše měl dost času a o všem chtěl sám rozhodovat. Po prvních setkáních samozřejmě docházelo ke střetům a nevedlo to k žádnému pozitivnímu výsledku. Vše jsem vložila do modlitby a prosila Pána, aby mi ukázal jeho

dobré vlastnosti a abych se na něj dokázala dívat očima Ježíše Krista. Po několika týdnech se mi změnil úhel pohledu a naše spolupráce se začala „ladit“. Projekt se uskutečnil v naprosté pohodě. Síla modlitby je v mém životě velká motivace. Víím, že s modlitbou, stejně jako moje patronka sv. Monika, vše zvládnou.

Monika Trdličková

Milosrdný Bože, ty dobře víš, že to, co konáme bez tebe, se ti nemůže líbit, veď proto všechno naše myšlení i jednání. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

17. března

5. NEDĚLE POSTNÍ, CYKLUS B

Jan 12,20-33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli

to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Řekové jdou za Filipem, Filip jde za Ondřejem a spolu dorazí ke Kristu. Tento řetěz se podobá tomu, který nám představil Dante v Božské komedii. Matka Boží v nebi viděla, že je Dante v nebezpečí života, vzkáže to tedy po svaté Lucii jeho milované Beatrice a ta jde a pošle mu na pomoc básníka Vergilia.

Dante provokuje tím, že pohan Vergilius poučuje křesťana o Bohu a zpravidla je možno mu dát za pravdu. Beatrice zná svého milovaného, a proto za ním posílá Vergilia, a ne Augustina, nebo Tomáše Akvinského, kteří toho o Bohu vědí mnohem víc. Beatrice totiž ví, že svatí dokážou tajemství Boží vysvětlit lépe než Vergilius, ale pro Danta je mnohem snadnější slyšet básníka než teologa. Jinými slovy, je mu poslán ten, kdo je mu lidsky blízký. Podobně Řekové jdou za Filipem ne kvůli tomu, že by byl nejvlivnější ze všech apoštolů, ale kvůli tomu, že jim byl blízký svým původem.

Co věděli Řekové z evangelia, věděla i Beatrice a to víme i my – že ve svých životních touhách, zápasech a zklamáních nejsme sami, že nežijeme sami, nemilujeme sami a nemodlíme se

sami. Snad leckterý katolík cítí rozpaky, když se jej bratr protestant zeptá na zdůvodnění přímluvné modlitby ke svatým z Bible. Jsou takové pasáže, které je možné použít, ale on vlastně stačí selský rozum. Jedním z důležitých úkolů mého kněžského života je přimlouvat se za mně svěřený lid. Nedokážu si představit, že by mne od tak podstatného úkolu moha odvrátiti taková maličkost jako je smrt těla. Pokud něco, pak naše katolická úcta ke svatým a modlitba s nimi je příliš krotká, protože se často omezuje na lidi oficiálně kanonizované. Nebojme se utužovat společenství i s těmi, kteří nás předešli na druhou stranu věčnosti, ať jsou to lidé nám blízcí jako členové rodiny, nebo skrze své názory a zkušenosti. Pro mne jsou to Dante, Tolkien a Eliot. Máte i vy ne-svatořečené přátele, které jsou vám inspirací a společenstvím v modlitbě k Pánu?

Tomáš Enderle

Bože, tvůj Syn nás tak miloval, že se z lásky vydal na smrt za spásu světa; dej nám svou milost, abychom i my milovali své bratry a zůstávali v tvé lásce. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

18. března

PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se podělí? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Zákoníci a farizeové připravili na Ježíše záludnou past. Jejich motivací k vedení Izraele byla touha po ovládnutí a moci nad národem. Rádi by měli vše pod kontrolou a stali se kontrolory Boží milosti.

Ano, v příběhu byl prokazatelně spáchán hřích proti čistotě. Žalobci ale ve svém důkazním řízení nebyli důslední – přivedli pouze „polovinu důkazního materiálu“ – ženu. Muže, který byl stejně zodpovědný za hřích smilstva, nepřivedli. A pak se sami pasovali do role soudců. Trestní zákoník znali velmi dobře (Jan 8,5). Stál zde však Ježíš, kterého chtěli nachytat a zdiskreditovat.

Ježíš mohl se zákoníky začít diskutovat a vysvětlovat. Věděl dobře, že zákoníky cloumají emoce a nemá smysl přesvědčovat je argumenty. Jak často druhé přesvědčujeme argumentací, když nenaslouchají?

Ježíš mohl veřejně odsoudit spáchaný hřích. Co by tím získal? Možná by se ukázalo, že otroky stejného hříchu jsou i ti, kteří přivedli ženu. Ti, kteří by v zatvrzelosti svých srdcí trvali na soudu nad těmi, kterých by se dotkla Boží láska, by se stali falešnými soudci těch, kteří by v té chvíli dokázali konat pokání. Ježíš nechtěl, aby se ďábel stal dirigentem této situace. Dokážeme se i my postavit Zlému na odpor v situaci, kdy je nám předhazován hřích druhých lidí? Dokážeme našimi přímluvami přikrývat hříchy našich autorit a vyprošovat jim Boží milosrdenství?

Jak bychom my v dané situaci zareagovali? Ježíšovu reakci známe (Jan 8,7). Zvolil jednání vedené Duchem. Co psal do písku? Muselo to být něco silného, když se to dotýkalo srdcí těch, kteří ještě před chvílí stáli v roli soudců stejných hříšníků, jako byli sami.

Navíc zde byla žena, kterou chtěl Ježíš zachránit. Jako viník hříchu zažila v roli oběti veřejné zostuzení, pohrdání a výsměch. Ježíš jí pozvedá, vysvobozuje z ducha oběti, očišťuje a dává vědomí vlastní hodnoty. Odpouští jí. Jak my jednáme s našimi viníky?

Ježíš nám zde ukazuje cestu restorativní justice – Boží plán pro naše zákonodárství, soudnictví i vězeňství.

Václav Jarolímek

Bože, ty nám otvíráš nekonečné bohatství své milosti a naplňuješ nás svým požehnáním; pomáhej nám, ať usilujeme o nový způsob života a nevracíme se k tomu, co je staré a špatné, aby se jednou na nás zjevila sláva tvého království. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

19. března

SLAVNOST SV. JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE

Mt 1,16.18-21.24a

Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal.

Ave Maria et Joseph! +

Takto vždy začínal své dopisy otec arcibiskup Karel Otčenášek. Humorně také dodával – „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ Chtěl tak ukázat důležité místo, které by měl svatý Josef mít v našem životě.

Přesto, že v Božím Slově o něm nenajdeme mnoho informací, je po Panně Marii nejuznávanějším světce. Blahoslavená Anna Kateřina Emmerichová popisuje svatého Josefa jako muže zbožného, spravedlivého a oddaného Bohu, a to také v blízkosti Panny Marie. Jak něžně o ni pečoval, doprovázel malého Ježíše. Ukazuje i jeho lidskost, představy a plány. „Po smrti bylo jeho tělo odneseno křesťany do jednoho hrobu v Betlémě. Vždy se domnívám, že ho tam spatřuji ještě i nyní neporušeného.“

Velký počet svatých objevilo jeho mocnou přímluvu a velikost. Svatá Terezie z Avily dosvědčuje: „Nepamatuji se, že bych ho byla někdy prosila o něco, co by nebyl splnil. Ano, žasnu nad tím, jaké velké milosti mi Bůh dal prostřednictvím tohoto blaženého svatého a od kolika nebezpečí těl i duše mě skrze něj uchránil.“ Také papež František mnohokrát hovořil o jeho lásce k němu. Každý den se k němu obrací modlitbou: „*Ať mi neříkají, že jsem tě vzýval nadarmo, a poněvadž s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvoje dobrota je tak velká jako tvoje moc.*“ Na stole má sošku sv. Josefa, který spí, a zatímco spí, pečuje o Církev. Když má nějaký problém nebo

těžkost, napíše vše na lísteček, a ten vloží pod svatého Josefa, aby o tom snil, a tak mu pomohl vyřešit tento problém (převzato z radiovaticana). Už jste to někdy zkusili? Když těch lístečků je více, pořídte si košík.

8. 12. 2020 vyhlásil Svatý otec František rok svatého Josefa a v apoštolském listu „V Otcově srdci“ můžeme ještě více objevit jeho mocnou přímluvu. Jako by nám chtěl napovědět: „Objevte svatého Josefa a přijměte jej do vašeho života. Neboj se vzít jej k sobě.“ Právě v tomto roce napsal P. Donald Calloway MIC knihu „Zasvěcení svatému Josefovi – 10 tajemství našeho duchovního otce“. Byla přeložena do mnoha světových jazyků. Během 33 dnů se stane svatý Josef vaším blízkým přítelem, pomocníkem a vzorem pro váš duchovní život. Často mu předkládám i běžné povinnosti a úkoly, zvláště to, nač nestačím. Přeji i vám, abyste mohli blíže poznat svatého Josefa a jeho pomoc a přímluvu v každodenním životě a čas od času také obnovme naše zasvěcení s prosbou o jeho pomoc v různých potřebách.

V posledním zjevení Panny Marie ve Fatimě (13. 10. 1917) přichází spolu s ní svatý Josef s Ježíškem a společně žehnají světu. Vzávějme jej právě v těchto časech, přímluvce, jehož hlas je mocný v nebi. Je oporou rodin, ozdobou domácího života a postrachem zlých duchů. Vzávějme jej zvláště nyní, kdy je třeba chránit život, rodinu a uchovat si pevnou víru jako měl svatý Josef.

Dnešní Evangelium zve i nás, abychom se nebáli vzít k sobě Marii. Svatý Josef kéž je nám v tomto přijetí dobrým příkladem. V závěru

postní doby se tak můžeme učit jeho vlastnostem: spravedlnosti, čistotě, moudrosti, statečnosti a poslušnosti.

Svatý Josefe, oroduj za nás.

Hana Francčáková

Všemohoucí Bože, tys povolal svatého Josefa, aby už od počátku chránil dílo našeho vykoupení; dej, ať tvá církev s jeho pomocí věrně plní svůj úkol při uskutečňování díla spásy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

20. března

STŘEDA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 8,31-42

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ Namítli mu: „Jsme potomci Abrahámovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak ty můžeš říci: »Stanete se svobodnými«?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy, syn zůstává navždy. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní. Vím, že jste potomci Abrahámovi, ale ukládáte mi o život, protože mé slovo se u vás neuchytí. Já mluvím, co jsem viděl u svého Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“ Řekli mu na to: „Náš otec je Abrahám.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahámovy, konali byste skutky jako Abrahám. Nyní však mě chcete zabít – toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha. Tak Abrahám nejednal. Vy konáte skutky vašeho otce.“ Odpověděli mu: „My jsme

se nenarodili ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším otcem Bůh, milovali byste mě, vždyť já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.“

Už více než deset let se vždy ve středu setkávám s dalšími otci, abychom se společně modlili, chválili Boha a odevzdávali mu naše životy, naše rodiny a to, co je pro nás důležité, co ovlivňuje náš každodenní život. Dnes se může zdát, že je to naprosto samozřejmá aktivita v našich uhoněných životech, ale vše má svůj vývoj a čas. Z nespočetného množství charakteristik toho, co je nebo není modlitba, se mi asi nejvíce zamlouvá jednoduchý obraz modlitby jako vztahu mezi dvěma blízkými lidmi. Je jasné, že tento vztah nikdy není stejný – stále se vyvíjí, stejně jako se vyvíjejí i naše mezilidské vztahy, ať v dobrém nebo špatném. Kvalita vztahu záleží na tom, kolik do něho investujeme času, trpělivosti, pochopení, naslouchání, odpuštění. Vztah bývá takový, nakolik do něho vložíme sebe sama.

V dnešním evangeliu se setkáváme se jménem praotce Abraháma. Tato starozákonní postava působí v dnešním rozhovoru mezi Ježíšem a „těmi, kteří v něho uvěřili“ jako jakýsi etalon ryzosti víry.

Ale i Abrahám musel projít svojí životní cestou, na které nebylo vše jednoduché, jasné a poctivé. I on zcela jistě zažíval pády, tak jako

každý z nás. Ale Abrahám žil také svůj každodenní živý vztah s Hospodinem právě v modlitbě. V Bibli vidíme cestu, kterou urazil: Od ustrašeného Abrama dochází až k Abrahámovi, praotci národů, který s vírou a důvěrou jde až na úplnou hranu života svého syna, toho, ze kterého měl vzejít „hlučící pronárod“ (Gn17,4).

V době Abrahámově, ale i v době Novozákonní byla modlitba záležitostí hlavně mužů. Zním mnoho mužů, ale v kostele se setkávám hlavně se ženami. Kde jsou muži? Kde jsou noví Abrahámové? Kde jsou odpovědní vůdci svých rodin, kteří vědí, co je životně důležité? Proč my, muži pokládáme za prvotní zajistit spokojenost a prosperitu našich rodin neutičajícím pracovním úsilím, politickým a společenským přehledem, a ano občas také modlitbou. To ale musí jít už opravdu do „tuhého“. Neuniká nám něco?!

Abrahám to dělal obráceně. Věděl, že to, co mu zajistí prosperitu, nebo také opravdovou plnost života, je Boží požehnání. Proč o toto požehnání nestojíme i my, muži dnešní doby?

Z vlastní zkušenosti vím, jak složité je s úspěchem pozvat na modlitbu právě muže – otce. Jako evergreen většinou zazní píseň o nedostatku času a hromadě povinností a problémů. Z vlastní zkušenosti ale také vím, že čas strávený s Bohem mi nikdy nechybí a nádivkem Bůh koná, žehná a zve nás ke spolupráci na vytváření běhu našich životů. Příkladem je tu opět Abrahám, který až neodbytně licituje o počtu spravedlivých, pro které Bůh nezahubí hříšná města Sodomu a Gomoru.

Hospodin říká o Abrahámovi: „Důvěrně jsem se s ním sblížil“ (Gn 18,19). Může tohle říci Hospodin i o mně? Jak vztah s Bohem prožívám já? Jsem ochotný „vyjít ze své země“, překročit hranice své dosavadní víry – víry a modlitby vnějšího pozorování a hodnocení – a vydat se na riskantní cestu prožívání každodenní intimity s Kristem?

Přál bych nám všem, aby letošní čtyřicetiden-
ní „putování pouští“ bylo novým začátkem
našeho vztahu s Kristem. Zkusme přistoupit
na Abrahámův model víry, „konejme skutky
jako Abrahám“, zkusme zariskovat a opustit
jistoty, které nám nabízí náš svět. Zamilujme
se a vsadme vše na Krista!

Jiří Melichar

Milosrdný Bože, osvět' naše srdce očištěné
pokáním a dej nám dar pravé zbožnosti, aby-
chom dosáhli vyslyšení svých proseb. Skrze
tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

21. března

ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 8,51-59

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci – a ty tvrdíš: »Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky!« Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenala. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: »Je to náš Bůh!« Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let – a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu.

Inspirace a povzbuzení

Tento úryvek Písma mne vede k zamyšlení nad tím, jak různé strany tu vedou „řádoby“ dialog. Ježíš se snaží sdělit svou pravdu o sobě, která je možná málo lidsky pochopitelná, ale zcela věrohodná. Naproti tomu Židé už jen čekají, co řekne, aby mu mohli něco namítat, odporovat mu, být v opozici. Zdá se mi, že Ježíše skoro vůbec neposlouchají, jen si vedou stále „tu svou“. Vytykají mu „Co ze sebe děláš“ „Není ti ani padesát“ atd.

Možná se můžeme zamyslet nad tím, jak komunikujeme s druhými my. Také se nám určitě stane, že si někoho „zaškatulkujeme“ a kdyby dělal cokoli pozitivního, stejně na něm nenecháme „niť suchou“. V tomto mne velmi inspiroval Návod na setkání skupinky k již proběhlé první fázi Synody o synodalitě. Bylo moc fajn ve skupince sdělit svobodně svůj názor. Pak ale bylo nutné dobře poslouchat ty ostatní. Protože následně už jsme neopakovali svou pravdu. Vyslovili jsme jen to, co nás po modlitbě zaujalo na tom, co říkal ten druhý. Možná to pronesl zrovna ten, „koho zrovna nemusíme“. Duch Svatý mluví ústy kohokoli. Tento způsob se mi zdá úžasný a pomáhá nám naučit se druhé opravdu poslouchat, vnímat a projevit jim svůj zájem, svou lásku. I když možná s nimi ve všem zcela nesouhlasíme. Snad nám to pomůže je alespoň trochu poznat a pochopit.

Povzbudilo mne to, co říká Ježíš na začátku tohoto úryvku: „Kdo zachovává mé slovo, nevidí smrt navěky“. Je to silná výzva k tomu,

abychom opravdu rozjímali, ale pak uváděli do praxe Boží slovo. Pokud budeme takto činit, Ježíš nám slibuje Věčný život. On už nám ho připravil svou smrtí na kříži a jde mu o spásu každého z nás. Otvírejme pravidelně Písmo svaté. Mnoho podnětů k tomu, jak ho žít, najdeme v této době i na internetu.

Naslouchejme dnes opravdově druhým a žijme podle Božího slova.

Marie Seidlová

Milosrdný Bože, v tebe skládáme všechnu svou naději, vyslyš naše prosby a chraň nás, odpusť nám všechny hříchy, pomáhej nám, abychom žili v tvé milosti, a dej nám dosáhnout zaslíbeného dědictví. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

22. března

PÁTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 10,31-42

Židé brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: »Já jsem řekl: Jste bohové.« Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova – a Písmo nemůže být zrušeno – můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: »Jsem Syn Boží«? Ne-konám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan, a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co

Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo.

Židé měli svoji představu o tom, jaký by měl být Mesiáš, až přijde. Ježíš však jejich představu nenaplňoval. Realita pro ně byl prostě příliš neuvěřitelná, a tak dali přednost svým vycizelovaným představám a Mesiáše nepoznali. Možná i Ty máš svou vycizelovanou představu o Bohu a o modlitbě...

Na lásku jsou potřeba dva. Vzpomínáš na Tvou první lásku, která nebyla opětována? Na ten pocit prázdnoty, zoufalství a nenaplněnosti, kdy už nešlo ze Tvé strany udělat víc – a tomu Tebou milovanému člověku to bylo úplně jedno (nebo možná vůbec nepoznal, že ho miluješ...)? Bůh se může třeba přetrhout, ale pokud se Ty v modlitbě neotevřeš Boží lásce, bude On na Lásku k Tobě úplně sám.

Jednou přijeli hasiči k požáru. Nejprve hasili vodou z nádrže v autě, ale ta záhy došla. Našli tedy hydrant a napojili hadici, aby doplnili nádrž. Nepodařilo se jim ale povolit kohout na hydrantu. Snažili se, zkoušeli to rukama, pak náradím, ale kohout nepovolil. Nebyla voda a dům shořel. Modlitba je možná právě takovým kohoutem na potrubí, jímž proudí Boží láska do Tvé osobní nádrže. Boží láska hasí vše, co ve Tvém životě hoří. A nejen ve Tvém životě, ale i životech lidí, s nimiž se setkáváš. Buď hasičem pro ostatní. Možná je Tvůj kohout zarezlý a utažený a bude pro

Tebe těžké s ním hnout. Řekni to Bohu a říkej Mu to stále a pořád, dokud kohout nepovolí.

Modli se často a neustávej. Jen tak udržíš kohout otevřený. Přestaň se modlit a kohout se zavře a zarezne. A Ty a Bůh, oba budete sami... A Bůh na Tebe bude opět čekat, až zavoláš, že ve Tvém životě hoří a honem rychle teď hned potřebuješ hasit.

Modli se často a neustávej, pokud chceš žít život v Bohu a být dobrý hasič i pro ostatní.

Modli se často a neustávej, pokud chceš žít život v Bohu.

Modli se často a neustávej.

Modli se často.

Modli se.

Robert Vlk

Bože, ty znáš naši křehkost a víš, jak jsme se dostali do područí hříchů; smiluj se nad námi a odpusť nám naše provinění, abychom byli zbaveni pout, která nás tíží. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

23. března

SOBOTA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ

Jan 11,45-56

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo. Někteří z nich však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš vykonal. Velekněží a farizeové svolali proto veleradu a radili se: „Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám (svaté) místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, který byl v tom roce veleknězem, jim řekl: „Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ.“ To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí. Proto Ježíš už mezi židy veřejně nevystupoval, ale odešel odtamtud do kraje blízko pouště, do města zvaného Efraim, a tam pobýval s učedníky. Byly blízko židovské velikonoce a mnozí

z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámovém nádvoří, říkali si mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“ Velekněží a farizeové vydali nařízení, že kdo se doví, kde on je, má to oznámit, aby se ho mohli zmocnit.

V dnešním evangeliu čteme: „Bylo krátce před židovskými velikonocemi a mnozí z té krajiny přišli před svátky do Jeruzaléma, aby se očistili“ (Jan 11,55). Co hledali? Proč se jedni obraceli, ale jiní se rozhodli, že Ježíše zabijí? Co hledám já, když přistupuji k modlitbě nebo přicházím do kostela?

V pašijích Velkého Pátku uslyšíme, jak od Kai fáše vedli Ježíše do místodržitelského paláce. „Židé sami do paláce nevešli, aby se neposkvrnili a mohli jíst velikonočního beránka“ (Jan 18,28b). Židé s Ježíšem nechtěli vstoupit na „nečisté“ místo. Necháпали, že On je tím skutečným Neposkvrněným Velikonočním Beránkem.

Mé pojetí čistoty bylo kdysi v mnohém podobné Židům. Byla jsem schopná s Ježíšem žít a mluvit jen na bezpečných místech, ale při konfrontaci s vlastní slabostí nebo hříchem jsem reagovala nepřiměřeným pocitem studu, který mě ochromoval. Nešlo o opravdovou lítost.

Jednoho dne jsem při modlitbě dostala sílu odpovědět na pozvání a vstoupila za Ježíšem do paláce. Pak jsem ještě šla za knězem a vyznala, co bylo třeba vyznat. Silné ochromení

jsem ještě prožívala, ale hodně hluboko jsem tušila změnu. Objevil se jakýsi plamen, který se pomalu rozhořival. Vnímala jsem ho především při adoraci. Brzy byl mnohem mocnější, než síla, která mě paralyzovala. Byl to velmi nepříjemný žár, ale jeho síla nebyla ničivá. Měl v sobě moudrost, se kterou přetavoval moje srdce. Po pár týdnech už ze mě spontánně tryskala modlitba: „Stvoř mi čisté srdce, Bože.“

Vstupovat do modlitby pro mě znamená: oživit plamen Ducha, žasnout nad jeho mnohotvárností, kráčet po boku Krále, naslouchat mu, pomazat Ježíšovy nohy vzácným olejem, litovat a přijmout odpuštění, kráčet spolu s druhými, vidět v jejich tvářích tvář Božího Syna, žít v církvi a s církví, nést její bolesti, žasnout nad Mariinou krásou, hledat úkryt v jejím srdci...

Benedikta Březinová

Bože, ty se nikdy nepřestáváš starat o spásu všech lidí, v těchto dnech však hojněji svůj lid zahrnuješ milostí; pohleď na své vyvolené a svou láskou chraň a posiluj všechny, kdo se připravují na křest, i ty, které už jsi křtem přijal za vlastní. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

24. března

KVĚTNÁ NEDĚLE

Mk 14,1-15,47

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka.

Bylo dva dni před velikonoce a svátky nekvašeného chleba. Velekněží a učitelé Zákona hledali příležitost, jak by se Ježíše lstí zmocnili a jak by ho připravili o život; říkali totiž: „Jenom ne o svátcích, aby nedošlo ke vzbouření lidu.“ Když byl Ježíš v Betánii v domě Šimona Malomocného, přišla k němu při jídle žena s alabastrovou nádobkou drahocenného oleje z pravého nardu, rozlomila nádobku a olej mu vylila na hlavu. Někteří to však těžce nesli a mezi sebou si říkali: „Nač došlo k takovému plýtvání tím olejem? Vždyť se ten olej mohl prodat za víc než tři sta denárů a mohli jsme je dát chudým.“ A zlobili se na ni. Ježíš však řekl: „Nechte ji! Proč jste na ni zlí? Vykonala na mně dobrý skutek. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky a můžete jim prokazovat dobrodiní, kdykoli chcete, mne však vždycky nemáte. Udělala, co mohla: už napřed

moje tělo pomazala k pohřbu. Amen, pravím vám: Všude na celém světě, kde bude hlásáno evangelium, bude se na její památku vypravovat také o tom, co vykonala.“ Jidáš Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil. Jak to uslyšeli, zaradovali se a slíbili, že mu dají peníze. Hledal tedy vhodnou příležitost, jak by ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci (Ježíše): „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“ Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města, a (tam) vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: »Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka?« On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátky a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!“ Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Večer přišel Ježíš s Dvanácti. Když byli u stolu a jedli, řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí.“ Zarmoutili se a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já?“ Odpověděl jim: „Jeden z Dvanácti, který si se mnou namáčí v téže míse. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, (krev) nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do

toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít v Božím království.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: »Budu bít pastýře, a ovce se rozprchnou.« Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu (na to) řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ty dnes, této noci, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Ale on ještě rozhodněji tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Stejně tak mluvili všichni. Přišli k venkovskému dvorci zvanému Getsemany. Ježíš řekl učedníkům: „Poseďte tady, až se pomodlím.“ A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ Trochu poodešel, padl na zem a modlil se, aby ho, jestliže je to možné, minula ta hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty (chceš).“ Potom se vrátil a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „Šimone, spíš? To jsi nemohl ani jednu hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ A zas odešel a modlil se stejnými slovy. Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči, takže nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? – Už dost! Přišla ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďme! Hle, je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, hned se objevil Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním celý houf s meči a kyji, (jak je poslali) velekněží, učitelé Zákona a starší. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte a obezřetně

ho odvedte!“ A když (Jidáš) přišel, hned přistoupil (k Ježíšovi) a řekl: „Mistře“ a políbil ho. Oni pak vztáhli ruce na (Ježíše) a zmocnili se ho. Jeden z okolostojících však vytasil meč, udeřil veleknězova služebníka a utal mu ucho. Ježíš jim řekl: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli. Býval jsem den co den u vás v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. Nuže, ať se splní (výroky) Písma!“ Tu ho všichni opustili a utekli. Jeden jinoch šel za ním, měl pouze lněné plátno přehozené přes holé tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v ruce a utekl nahý. Ježíše odvedli k veleknězi. Tam se shromáždili všichni velekněží, starší a učitelé Zákona. Petr šel zpovzdálí za ním až dovnitř do veleknězova dvora; sedl si mezi služebníky k ohni a ohříval se. Velekněží a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenacházeli. Mnozí sice proti němu lživě vypovídali, ale jejich výpovědi nebyly shodné. Někteří pak vystoupili a lživě proti němu vypovídali: „My jsme ho slyšeli, jak říkal: Já zbořím tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech vystavím jiný, rukama neudělaný.“ Ale ani v této věci nebylo jejich svědectví shodné. Tu povstal velekněz, (postavil se) doprostřed a zeptal se Ježíše: „Nic neodpovídáš na to, co tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ On však mlčel a vůbec nic neodpověděl. Velekněz se ho znovu zeptal: „Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného?“ Ježíš odpověděl: „Tys (to) řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a prohlásil: „Nač ještě potřebujeme svědky? (Právě) jste slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Oni všichni prohlásili,

že je hoden smrti. Někteří začali na něho plivat, zahalovali mu tvář, tloukli ho pěstmi a říkali mu: „Ukaž, že jsi prorok!“ Také služebníci se do něho pustili a bili ho. Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z velekněžových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!“ Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš.“ Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhál. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat (lidem), kteří tam stáli: „To je jeden z nich.“ Ale on opět zapíral. Za chvíli zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec.“ On se však začal zaklínat a přísahat. „Neznám toho člověka, o kterém mluvíte!“ A hned zakokrhál kohout podruhé. Tu si Petr vzpomněl na slovo, které mu Ježíš řekl: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A propukl v pláč. Hned zrána velekněží se staršími a učiteli Zákona, to je celá velerada, vynesli rozhodnutí, dali Ježíše v poutech odvést a vydali ho Pilátovi. Pilát se ho otázal: „Ty jsi židovský král?“ On mu odpověděl: „Ty (to) říkáš.“ Velekněží proti němu přednesli mnoho žalob. Pilát se ho znovu zeptal: „Nic neodpovídáš? Hleď, co všechno na tebe žalují!“ Ježíš však už vůbec nic neodpověděl, až se Pilát divil. O svátcích jim (vladař) propouštíval vězně, o kterého požádali. Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. Lid přišel nahoru a začal Piláta prosit o to, co pro ně vždycky dělával. Pilát jim na to řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ Věděl totiž, že ho velekněží vydali z nenávisti. Velekněží však poštváli lid, ať jim

raději propustí Barabáše. Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám udělat s tím, kterému říkáte židovský král?“ Oni začali křičet: „Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!“ Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdráv, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem – otce Alexandrova a Rufova – přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přímíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král“. Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, na-

stala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“, to je v překladu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáše!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmut!“ Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ Zpozzdálí také přihlížely (některé) ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Josefa, a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu už tehdy, když působil v Galileji – i mnoho jiných, které spolu s ním přišly do Jeruzaléma. Mezitím už nastal večer. Protože byl den příprav před sobotním svátkem, přišel vážený člen velerady Josef z Arimatie, který sám také očekával Boží království, a odvážně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pilát se podivil, že by už zemřel. Dal si proto zavolat setníka a ptal se ho, zdali je už mrtev. Když mu to setník potvrdil, daroval Josefovi mrtvé tělo. Ten koupil lněné plátno, sňal tělo, zavinul ho do plátna a uložil do hrobky, která byla vytesaná ve skále, a před vchod do hrobky přivalil kámen. Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl (Ježíš) položen.

Úryvek popisuje sled událostí v závěru Ježíšova pozemského života. Pán Ježíš některé události předpovídá, ale co cítí v srdci jako člověk? Jako Bůh?

V Getsemanech říká apoštolům: „Má duše je smutná až k smrti.“ Touží po podpoře od svých druhů, ale ta nepřichází. Modlí se: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“

Vyslyší ho Otec? Kdybychom zůstali jenom u tohoto úryvku, zdálo by se, že ne. Ale víme, že přichází Vzkříšení. Varianta, která mnohokrát převyšuje lidské smýšlení.

Modlitba není prostředek, kterým Boha „dotlačíme“, aby splnil naše představy. Modlitba, ve které Bohu pravdivě předneseme (tím i sami sobě pojmenujeme) své prožitky a opravdově se svěříme do Jeho vůle, je pro nás velkou Boží milostí a darem.

Možná se nezmění skutečnosti kolem nás, ale tato modlitba promění nás. Starý člověk umírá a rodí se člověk nový...

Eva Brožková

Všemohoucí, věčný Bože, tys nám poslal svého Syna: stal se člověkem, ponížil se a byl poslušný až k smrti kříže; dej, ať také my za všech okolností konáme tvou vůli, abychom tvého Syna následovali a měli účast na jeho vzkříšení. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

25. března

PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE

Jan 12,1-11

Šest dní před velikonocemi přišel Ježíš do Betánie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili tam (Ježíšovi) hostinu a Marta obsluhovala. Lazar byl jeden z těch, kteří s ním byli u stolu. Marie vzala libru drahocenného oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a utřela mu je svými vlasy. Dům se naplnil vůní toho oleje. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který ho měl zradit, však řekl: „Proč se ten olej neprodal za tři sta denárů a nedalo se to chudým?“ To řekl, ne že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: spravoval pokladnu a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš odpověděl: „Nech ji. Ať jej uchová pro den mého pohřbu. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky, ale mne vždycky nemáte.“ Velký zástup židů se dověděl, že je tam, a tak přišli nejen kvůli Ježíšovi, ale také, aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. Velekněží tedy rozhodli, že zabijí i Lazara, protože mnoho židů kvůli němu odcházelo a věřilo v Ježíše.

Skutky lásky, půst, modlitba – to je drahocenný olej, jehož „vůně naplňuje celý dům, to je Kristovu církev“. Tak ve třetím století vykládal dnešní evangelium veliký znalec Božího slova, Origenes. Mezi jeho díla patří také jeden text věnovaný modlitbě a proslýchá se, že to jsou ty nejkrásnější řádky, které kdy byly o modlitbě sepsány. Modlitba, jak ji chápe Origenes, nespočívá v mluvení ale v naslouchání. Modlitba podle něj není výsledkem našeho úsilí, nekonečným proudem našich slov, ani odklečených hodin. Modlitba je na prvním místě dílo Ducha Svatého, který se v nás modlí. Ve svých úvahách Origenes vychází z osmé kapitoly listu Římanům: „Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit...“ (Řím 8,26). Inspirován svatým Pavlem učí Origenes: „Naše mysl se nemůže modlit, jestliže se před ní nejprve nemodlí Duch a ona by mu nemohla naslouchat. Stejně tak naše mysl nemůže zpívat žalmy ve správném rytmu, líbezně, s mírou a svorně chválit Otce v Kristu, pokud »Duch, který zkoumá všechno, i hlubiny Boží«, nejprve nechválí a neoslavuje toho, jehož hlubiny zkoumal a kterému podle svých sil porozuměl“ (*Modlitba*, II., 4). Jak je osvobozující vědět, že podstata ani síla naší modlitby nespočívá v naší roztržité pozornosti nebo liknavém úsilí! Modlitba je především dílem Ducha Svatého, který – jak napsal Jan Pavel II. – „vdechuje modlitbu do

srdce člověka“ (*Dominum et vivificantem*, 65). Svátý Basil o něco později doplňuje Origena a píše: Duch Svátý byl poslán do našich srdcí, „aby se jeho hlas stal hlasem těch, kdo ho přijali“ (*O Duchu Svatém*, XXIV, 57). Čas svatého týdne tedy může být naplněný vůní lásky, postu a modlitby. Té modlitby, která se rodí z naslouchání a je nesená mocí Ducha.

Petr Soukal

Všemohoucí Bože, jsme slabí a hyneme pod tíhou hříchů; ujmi se nás a dej, ať se na nás ukáže životodárná síla umučení tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

26. března

ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE

Jan 13,21-33.36-38

Když Ježíš seděl se svými učedníky, v duchu se zachvěl a s důrazem prohlásil: „Amen, amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká. Jeden z jeho učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval. Šimon Petr na něj kývl a vybídl ho: „Zeptej se, kdo to je, o kom to říká.“ On se naklonil k Ježíšovým prsům a zeptal se ho: „Pane, kdo je to?“ Ježíš odpověděl: „Ten je to, komu podám omočené sousto.“ A vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Po tom soustu vstoupil do něho satan. Ježíš mu pak řekl: „Co chceš udělat, udělej rychle.“ Z ostatních, kteří byli u stolu, nikdo nerozuměl, proč mu to řekl. Poněvadž Jidáš spravoval pokladnu, mysleli někteří, že mu Ježíš nařídil: „Nakup, čeho potřebujeme na svátky“, nebo aby dal něco chudým. On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc. Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „Nyní je

oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám teď i vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete. Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš odpověděl: „Kam já jdu, tam za mnou teď nemůžeš jít; půjdeš však za mnou později.“ Petr mu řekl: „Pane, proč nemohu jít za tebou už teď? Svůj život za tebe položím!“ Ježíš mu odpověděl: „Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“

Dnešní text je pro nás možná trochu nepochopitelný. Ježíš si totiž vědomě vybral apoštoly, o kterých věděl, že ho zradí, zapřou. Počítá tedy s naší lidskou slabostí, které je zahrnuta do Božího plánu spásy.

Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích – ano, jsme nedokonalí, tak i často náš den prožíváme, ale nesmíme zůstat u toho, že to tak stačí. Při zpytování svědomí, při modlitbě zakoušíme chvění z našich chyb. Nicméně i Ježíš po konstatování, že je mezi nimi hříšník, začne mluvit o tom, jak ho Bůh v těchto neblahých momentech oslaví a jakousi přímou úměrností je Bůh takto oslaven v něm.

V Janově evangeliu pro tento den uprostřed – mezi zradou a zapřením – nejsou uvedeny dva verše: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás,

i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Ježíš nám dává přikázání lásky, jeho Lásky, která se pro naše hříchy vydala na smrt. V této naději prožívejme dny Svatého týdne, kdy budeme s Ježíšem přímo účastni těchto událostí jeho smrti a vzkříšení, proměňujme naše nedokonalosti v Boží oslavu, odevzdejme se jeho milosrdné lásce. I naše modlitba, naše přebývání před Bohem dostane takový zvláštní rozměr, který nám nikdo a nic nemůže vzít.

Zuzana Petra Macečková

Všemohoucí, věčný Bože, dej, ať s Kristem prožíváme památku jeho umučení, abychom mohli dosáhnout odpuštění, které nám zasloužil svou smrtí na kříži. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

27. března

STŘEDA SVATÉHO TÝDNE

Mt 26,14-25

Jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřídte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo

lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“

Tento úryvek se nečte lehce. Jidáš, jeden z dvanácti Ježíšových učedníků, zrazuje svého mistra a učitele. A nebyla to chvilková slabost, nečekaný zkrat, ale plánovaný akt, co víc, byl to obchod.

Jidáš měl přitom všechny předpoklady k tomu stát se výtečným apoštolem. Měl výjimečnou možnost být úplně nejbliž Bohu, který se stal tělem a přebýval mezi námi. Následoval Ježíše po tři roky na cestách, slyšel jej vyučovat, hovořil s ním, sdílel s ním jídlo, byl svědkem, že chromí chodí, slepí vidí a mrtví jsou vzkříšení k životu. Viděl Ježíšovo zázračné konání, a přesto ho nakonec zradil.

Co se tedy stalo? V Jidášově srdci se musela pomalu hromadit hořkost a zklamání. Nejspíš z toho, že Ježíš není Mesiáš, jakého si představoval, jako toho, který osvobodí židovský národ od nadvlády Římanů. Viděl neustálý konflikt Ježíše s náboženskými představiteli a měl pocit, že Ježíš prohrává a rozhodl se přidat na vítězí stranu. Možná jen dospěl k závěru, že Ježíš není pravý Mesiáš ani prorok.

Ať už byla ta skutečnost jakákoliv, Písmo poukazuje na závažný motiv jeho jednání a tím byla chamtivost: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“

Motivy, s nimiž přicházíme sloužit Bohu, jsou důležité. Je zajímavé, že Jidáš nazývá Ježíše

učitelem nebo mistrem, zatímco ostatní apoštolové Pánem či Mesiášem. Když se rozhodl následovat Ježíše, možná mu odevzdal svůj život, ale ne své srdce.

Stejná výzva stojí dnes i před námi. Pán nepotřebuje naše činy, ani množství práce, ale chce především naše srdce. On je ten, který nás proměňuje, očišťuje, pozvedá a zve do služby, abychom přinášeli na zem jeho království.

Prosím Tě, Pane, uzdrav mé srdce, ať Tě vidím takového, jakým jsi. Vzdávám se svých představ a plánů, aby se mohly uskutečnit ty Tvoje.

Odevzdávám Ti nyní své srdce i svůj život a přijímám Tě jako jediného Pána a Spasitele.

Eva Beranová

Milosrdný Bože, tvůj Syn pro nás podstoupil muka kříže a vytrhl nás z moci nepřítele; prosíme tě, naplň nás svou milostí a doved' nás až ke slávě vzkříšení, aby se na nás dovršilo dílo vykoupení. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

VELIKONOČNÍ TRIDUUM

28. března

ZELENÝ ČTVRTEK

Jan 13,1-15

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. Bylo to při večeři. Dábel už vnukl Jidášovi Iškariotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil. Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu. Proto vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Tak přišel k Šimonu Petrovi. Ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět; pochopíš to však později.“ Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, tak mi umyj nejen nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu odpo-

věděl: „Kdo se vykoupal, potřebuje si umýt jen nohy, a je čistý celý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl totiž, kdo ho zradí; proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ Když jim tedy umyl nohy, zase si vzal na sebe své šaty, zaujal místo u stolu a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“

Ve chvíli, kdy jsem si přečetla evangelium, které mi bylo vybráno – lépe možná darováno – jsem se zaradovala. Text jsem dostala na začátku adventu, v srdci a mysli mi proto ještě stále rezonovalo evangelium ze slavnosti Krista Krále... Pane, kdy jsme Tě viděli... Cokoli jste učinili... A teď mám před sebou text o Ježíšově službě, o jeho nezměrné lásce ke každému z nás – věděl, co má před sebou – přesto vstal a projevil učedníkům skutek lásky, umyl jim nohy – dal jim najevo, že je miluje celé, ve vši jejich bídě, slabosti, špíně... Já jsem si často uvědomila, že je mi služba druhým blízká, že je to moje „parketa“ – ale také jsem pochopila, že služba bez lásky se „nepočítá“ – stává se z ní povinnost.

Ježíši, čemu mě učíš ve Večeřadle? Nepoddávat se strachu, obávám, odložit je jako svrchní šat, obnažit svou zranitelnost, slabost a jít umývat nohy potřebným. S láskou. Bez posuzování, hodnocení. Ale také se mám učit nechat si umýt nohy, přijímat skutky lásky mých

bližních. Často si myslím, že musím všechno zvládnout sama, vlastními silami, nedokážu poprosit o pomoc, nedám druhým prostor ke službě. Odpusť mi, Pane, mou pýchu, ješitnost, nedostatek pokory. Odpusť mi prosím, že někdy moje služba druhým je víc projevem mé vlastní důležitosti, než skutkem lásky.

Své zamyšlení píši v knihovně u sester trapistek. Před sebou mám obraz Ježíše modlícího se v Getsemanské zahradě – tedy hned po poslední večeři – a tak si uvědomuji, jak je vše propojené. Ježíš čerpal sílu, odvahu, posilu pro službu druhým i pro přijetí kříže ze svého těsného spojení s Otcem, z důvěrné modlitby – to je cesta pro mne a snad i pro každého z nás.

Pane Ježíši, děkuji za ty chvíle, kdy mohu intenzivně cítit Tvoji lásku, Tvoje odpuštění, kdy mohu zakoušet, jak myješ nohy i mně. Prosím, dávej mi odvahu přijít za Tebou a nechat se očistit. A prosím, posiluj mě, ať má služba bližním je skutkem lásky, výrazem Tvé lásky, která může proudit skrze mne.

Ludmila Cinerová

Bože, slavíme svatou hostinu, kterou nám tvůj Syn odkázal na znamení své lásky: neboť při poslední večeři, když se vydával na smrt, dal se své církvi za oběť novou a věčnou; dej, ať celá jeho církev žije stále plněji z tohoto velikého tajemství a sjednocuje se v tvé lásce. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

29. března

VELKÝ PÁTEK

Jan 18,1-19,42

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana.

Ježíš vyšel se svými učedníky za potok Kedron, kde byla zahrada. Vstoupil do ní, on i jeho učedníci. To místo znal i jeho zrádce Jidáš, protože se tam Ježíš často scházel se svými učedníky. Jidáš si tedy vzal vojenskou četou a od velekněží a farizeů služebníky a šel tam s pochodněmi, s lucernami a se zbraněmi. Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít. Vystoupil tedy a zeptal se jich: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to.“ Stál s nimi také zrádce Jidáš. Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít.“ To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem zahynout nikoho.“ Šimon Petr měl při sobě meč;

vytasil ho tedy, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. Ježíš však Petrovi řekl: „Zastrč meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi podal Otec?“ Tu se četa s velitelem a židovští služebníci zmocnili Ježíše a svázali ho. Napřed ho vedli k Annášovi. Annáš totiž byl tchán Kaifáše, který byl v tom roce veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který dal židům radu: „Je lépe, když jeden člověk umře za lid.“ Šimon Petr a jiný učedník šli za Ježíšem. Tento učedník se znal s veleknězem, proto vešel s Ježíšem do veleknězova dvora; Petr však zůstal u dveří venku. Ten druhý učedník, který se znal s veleknězem, vyšel tedy ven, promluvil s vrátnou a přivedl Petra dovnitř. Vrátná se Petra zeptala: „Nepatříš také ty k učedníkům toho člověka?“ On odpověděl: „Nepatřím.“ Stáli tam sluhové a strážci velerady, kteří si rozdělali oheň, protože bylo chladno, a ohřívali se. Také Petr u nich stál a ohříval se. Velekněz se vyptával Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu odpověděl: „Já jsem mluvil k světu veřejně. Já jsem vždycky učil v synagoze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem nemluvil tajně. Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kdo slyšeli, co jsem k nim mluvil. Ti dobře vědí, co jsem říkal.“ Sotva to vyslovil, jeden ze služebníků velerady, který stál přítom, dal Ježíšovi políček a řekl: „Tak odpovídáš veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co bylo nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?“ Annáš ho pak poslal svázaného k veleknězi Kaifášovi. Šimon Petr stál u ohně a ohříval se. Řekli mu: „Nepatříš také ty k jeho učedníkům?“ On zapíral: „Nepatřím.“ Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, kterému Petr

uťal ucho, řekl: „Copak jsem tě neviděl v zahradě s ním?“ Petr to však znovu zapřel. Vtom právě kohout zakokrhal. Od Kaifáše vedli Ježíše do vládní budovy. Bylo časně ráno. Sami do vládní budovy nevstoupili, aby se neposkvrnili, ale aby mohli jíst velikonočního beránka. Pilát tedy vyšel k nim ven a zeptal se: „Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Odpověděli mu: „Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho vy sami a sudte ho podle vašeho zákona!“ Židé mu odpověděli: „My nemáme právo nikoho popravít.“ Tak se totiž mělo splnit Ježíšovo slovo, kterým naznačoval, jakou smrtí zemře. Pilát se vrátil do vládní budovy, dal Ježíše předvolat a zeptal se ho: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je to pravda?“ Po těch slovech vyšel zase ven k židům. Řekl jim: „Já na něm neshledávám žádnou vinu. Je však u vás zvykem, abych vám k velikonočním svátkům propustil jednoho (vězně). Chcete tedy, abych vám propustil židovského krále?“ Oni znovu začali křičet: „Toho ne, ale Barabáše!“ Ten Barabáš byl zločinec. Potom Pilát vzal Ježíše a dal (ho) zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu

ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a svolávali: „Bud' zdráv, židovský králi!“ a bili ho. Pilát vyšel znovu ven a řekl židům: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ Ježíš vyšel s trnovou korunou a v rudém plášti. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“ Když ho však uviděli velekněží a služebníci, začali křičet: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Pilát na to řekl: „Vezměte si ho vy sami a ukřižujte, neboť já na něm neshledávám žádnou vinu.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože dělal ze sebe Syna Božího.“ Když Pilát uslyšel to slovo, ulekl se ještě více. Vešel proto zase do vládní budovy a zeptal se Ježíše: „Odkud jsi?“ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: „Se mnou nechceš mluvit? Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?“ Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora. Proto má větší vinu ten, kdo mě tobě vydal.“ Pilát se proto snažil ho propustit. Ale židé křičeli: „Když ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“ Jak Pilát uslyšel ta slova, nařídil vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném Kamenná dlažba, hebrejsky Gabbatha. Byl den příprav na velikonoce, kolem poledne. Pilát řekl židům: „Hle, váš král!“ Ale oni se pustili do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, ale jen císaře!“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. Vzali tedy Ježíše. On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po

jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: „Ježíš Nazaretský, židovský král“. Tento nápis četlo mnoho židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Proto židovští velekněží říkali Pilátovi: „Nepiš: »Židovský král«, ale: »On tvrdil: Jsem židovský král.«“ Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem!“ Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovi jednu; vzali i suknicí. Suknice byla nesešívaná, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: „Netrhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.“ Tak se měl splnit výrok Písma: »Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.« Právě tak to vojáci udělali. U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta, aby byly ukřižovaným přeraženy nohy a aby

byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvnímu i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili. To se stalo, aby se splnil výrok Písma: »Ani kost mu nebude zlomena.« A na jiném místě v Písmu se říká: »Budou hledět na toho, kterého probodli.« Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do (pruhů) plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko.

Pašije evangelisty Jana začínají v zahradě, kde byl Ježíš zatčen, a končí v zahradě, kde byl pohřben. Nechme v sobě zaznít to, co nás v celém tom vyprávění nejvíce zaujalo.

Důležitou součástí života věřícího člověka je modlitba. Do modlitebního života nám mohou dát impuls Josef z Arimatie spolu s Nikodémem, kteří vystupují v závěru pašijí.

Ježíš zemřel. Apoštolové utekli a zavřeli se. Pod křížem zůstala Panna Maria s apoštolem Janem. A pak, když už bylo vše dokonáno, přichází Josef z Arimatie a hlásí se k mrtvému tělu. Josef musel být odvážný a podle mého názoru jeho víra v Krista byla veliká, jinak by tento skutek pohřbení odsouzeného, ukřižovaného, zmučeného a mrtvého těla neudělal. Hlásí se k němu ve chvíli největší potupy a v momentu, kdy to nikdo neočekává. Jít odvážně a nestydět se za Ježíšovo tělo. To je i výzva pro nás, abychom se nestyděli za Ježíše a jeho tělo, kterým je církev.

Evangelista Jan připomíná s Josefem ještě i Nikodéma. Tím, že sňali mrtvé tělo z kříže, byli znesvěceni a nemohli slavit paschu. Slavili však paschu věčného života. Ježíše zavinuli s vonnými věcmi do pruhů plátna. Aloe a myrha je směs, kterou židé používali k provonění ložnice. Je to pozvánka k svatební hostině, pozvánka do našeho srdce, zdůraznění toho, že tito dva muži uložili Ježíše především do svého srdce. Modlit se, znamená také uložit Pána do svého srdce.

Čtení pašijí, rozjímání nad nimi, nás má přivést ke stejnému činu jako Josefa z Arimatie a Nikodéma, kteří se odhodlaně a naprosto nečekaně přihlásili k Ježíšovi.

Přeji nám všem, abychom Ježíše uložili především do svého srdce. Tak jako to udělal Josef z Arimatie a Nikodém, tak jako měla už dávno Ježíše ve svém srdci Panna Maria, a jak svým postojem dosvědčil i Jan. V modlitbě jde o setkání

s Bohem. Každou modlitbou ukládáme Pána do svého srdce. Klaněme se mu, děkujeme mu, neboť svou smrtí na kříži vykoupil svět.

Jan Paseka

Rozpomeň se, Bože, na skutky svého slitování; rozpomeň se na krev svého Syna a stůj při nás, když budeme slavit památku našeho vykoupení. Skrze Krista, našeho Pána.

(Modlitba)

30. března

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Mk 16,1-7

Když bylo po sobotě, Marie Magdalská, Jakubova matka Marie a Salome nakoupily vonné oleje, aby šly Ježíše pomazat. Záhy zrána první den v týdnu přišly k hrobu, když právě vycházelo slunce. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobky?“ Když se podívaly, spatřily, že kámen je odvalen. Byl totiž velmi veliký. Vešly do hrobky a uviděly tam na pravé straně sedět mladého muže oděného bílým rouchem – a polekaly se. On však jim řekl: „Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného? Byl vzkříšen, není tady. Zde je to místo, kam ho položili. Ale jděte a povězte jeho učedníkům, i Petrovi: Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak vám řekl.“

Tento příběh tří žen z evangelia, které se vydávají pomazat mrtvého Ježíše a zjistí, že je živý, mně připomněl moji podobně překvapivou zkušenost s Ježíšem. Před několika lety, když mně zemřel celkem rychle a nečekaně tatínek, jsem se po pohřbu a zařízení nezbytných věcí vydala na jedno poutní místo, abych tam během několika dnů zpracovala tuto událost. Byla jsem smutná a nevyspalá, asi podobně jako ty tři ženy a měla jsem představu tíživých dnů, kdy se budou vracet různé vzpomínky a kdy si sama popláču před Boží tváří. Připravila jsem si i nahrávku duchovních promluv, které by mně mohly pomoci, podobě jako ty tři ženy si připravily vonné oleje.

Na kýžené poutní místo jsem přijela přesně o půlnoci. Z posledních sil jsem se odebrala do kaple a měla jsem jedinou touhu: jít spát. Jak jsem vešla do kaple a chtěla alespoň pokleknout před svatostánkem, pohled mně padl na velkou ikonu Ježíšovy tváře, opřenou ledabyle o židli, jak tam zůstala neuklizená po právě skončeném táboře pro mládež. V tu chvíli se mně v srdci ozvalo slovo: „Hledám tvou tvář.“ Nikdy předtím mě toto slovo ze žalmu 27 nějak zvlášť neoslovilo. Až teď, právě v této situaci, kdy jsem lidsky ani duchovně nebyla „ve formě“, toto slovo probudilo moje srdce ze zármutku a znělo celou dobu toho pobytu a vlastně zní až doposud. To slovo mě provedlo v těch dnech různými příběhy z evangelia, které jsem si předem vůbec nepřipravovala a které mě postupně celou událost odchodu

taťky pomohly přijmout a vidět v novém světle. Podobě jako ty tři ženy jsem hledala mrtvého Ježíše a našla ho živého v Jeho Slově.

Ano, náš Bůh je živý a Jeho tvář je vždycky jiná, než jakou jsme ji mohli potkat doposud. Můžeme se během dnešního dne otevřít jeho nové podobě v naší aktuální situaci a v srdci volat: „Hledám tvou tvář.“

Jana Svobodová

Děkujeme ti, Bože, že nám dáváš účast na slávě této veliké noci vzkříšení svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, a prosíme tě, vyslyš modlitby těch, které jsi přijal za své syny: oživ v církvi svého ducha a obnov nás, abychom ti sloužili v duchu a v pravdě. Skrze tvého Syna...

(Modlitba)

31. března

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Prázdný hrob

Jakou atmosférou na nás dýchne evangelijní scéna u prázdného hrobu?

Atmosférou spěchu. Marie už před svítáním, co nejdříve to šlo, jde ke hrobu. Najde ho prázdný, a tak spěchá za apoštoly a oni zase běží, aby se přesvědčili na vlastní oči. Jan sice viděl a uvěřil, ale stále zde vládne nepochopení a zmatek. Všichni si v posledních dnech prošli sledem neuvěřitelných událostí, které budily nadšení – Lazar, slavný vjezd do Jeruzaléma, úžas – poslední večere, hrůzu – Getsemany a hlavně Kalvárie... Všichni se snaží vyrovnat s tím, že je konec a nyní mají uvěřit, že je všechno jinak, že vše teprve začíná?

Může to být i obraz našeho duchovního života.

Snad každý zakusil radost a povzbuzení, jako i chvíle prázdnoty. A co teprve naše modlitby? Když třeba celé dny myslíme na svůj problém a chytáme se každého stébla naděje a ono nic. Vůbec nevíme, co bude, oscilujeme mezi nadějí a zoufalstvím. Pamatuji se na jednu dobrou ženu, která se předlouhé roky a desetiletí modlila za své dítě, za jeho obrácení. Mezitím už dávno překonala roky modliteb svaté Moniky za jejího syna Augustina a stále nic. Časem jsme ale spolu došli k závěru, že ty modlitby nebyly zbytečné. Totiž změnily ji samotnou... Naučila se více pokoře, trpělivosti a lásce, jako i důvěře, že Bůh bude mít poslední slovo. V tom je skutečná naděje i pro její dávno dospělé dítě.

Pro Marii Magdalskou i pro apoštoly se fakt prázdného hrobu stal začátkem dalších neuvěřitelných událostí, které změnily jejich život a vlastně život celého světa. A přesně o tom jsou celé Velikonoce i pro nás. Ukazují známou pravdu, že **tam, kde končí lidská naděje, u Boha teprve začíná.** Jako bychom se toto velikonoční ráno probudili z těžkého snu, do reality rodičího se Božího království. Ještě je skryté, ale už je tu a dává všemu směr, cíl a hlavně smysl.

Jan Linhart

Bože, tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe; prosíme tě: dej, ať ve světle jeho vzkříšení vstaneme k novému životu, a obnov nás svým Duchem, abychom směřovali k tobě do nebeské slávy. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Autoři příspěvků:

Bc. Lenka Baštová, v domácnosti, Praha

Martin Beran, Nadační Fond Credo,
Hrochův Týnec

Mgr. Eva Beranová, Nadační Fond Credo,
Hrochův Týnec

Marta Borovičková, účetní, Zásmyky

Doc. ThLic. David Bouma, Th.D., kněz
a vysokoškolský učitel, Hradec Králové

Mgr. Jakub Brabenec, kněz,
Rokytnice v Orlických horách

Eva Brožková, účetní, Kladno u Hlinska

sr. Benedikta Březinová, CIMConc,
řeholní sestra, Tartu, Estonsko

Ludmila Cinerová, vedoucí ekonomického
úseku, Nové Dvory

Ing. Mgr. Václav Čáp, laický misionář, Zlín

Mgr. Filip Dušek, kněz, kaplan pro mládež,
Hradec Králové

Vladimír Dvořák, OFS, biolog,
Hradec Králové

Mgr. Tomáš Enderle, kněz, Polička

Mgr. František Filip, kněz, spirituál
Biskupského gymnázia, Hradec Králové

Ing. Hana Frančáková, národní prezidentka
Fatimského apoštolátu v ČR, Koclířov u Svitav

Peter Hajaš, skladník, Pardubice

Adina Havlenová, provozní pracovník, Třebíč

Ing. Václav Jarolímek, technik, Veltrusy

Mgr. Marcela Klemová, učitelka,
Lány na Důlku u Pardubic

Mgr. Michaela Kösslerová,
státní zaměstnanec, Polička

Zuzana Koudelková, učitelka zpěvu,
Moravská Třebová

Mgr. Jan Linhart, kněz, spirituál církevní
školy, Skuteč

Jana Křečková, duchodkyně,
Červený Kostelec

sr. Zuzana Mgr. et Mgr. Petra Macečková, SCSC,
vedoucí sekretariátu biskupa, Hradec Králové

Růžena Maříková, zdravotní sestra,
Hradec Králové

Zlata Matějovská, zdravotní sestra,
Ledeč nad Sázavou

Mgr. Veronika Matysková, KMBM, řeholní
sestra, pastorační asistentka, Dvůr Králové
nad Labem

Bc. Jiří Melichar, trvalý jáhen, vikariátní
kaplan pro mládež, Rtyně v Podkrkonoší

Markéta Moravcová, IT projektová
manažerka, Praha

Bc. Julie Němcová, sekretářka generálního
vikáře, Hradec Králové

Radek Nosek, psychoterapeut, Hradec Králové

P. PaedDr. Mgr. David Peter Palušák,
OPraem., kněz, kaplan pro mládež, Želiv

Mons. Mgr. Jan Paseka, generální vikář,
Hradec Králové

Bc.Th. Jan Pitřinec, kněz, kaplan pro mládež,
Ústí nad Orlicí

Dana Poslušná, technik kvality,
Prosetín u Hlinska

Petr Poslušný, trvalý jáhen, jednatel,
Nové Hrady u Skutče

Marie Seidlová, projektová ekonomka
Diecézní charity Hradec Králové

Dipl. um. Helena Stočesová, učitelka klavíru,
Hradec Králové

Bc.Th. Petr Soukal, kněz, na studiích v Římě

Ing. Petr Svoboda, Ph.D. PMP,
Senior Project Manager, Červený Kostelec

Mgr. Jana Svobodová, FMA, ředitelka
Saleziánského domova mládeže,
Hradec Králové

Mgr. Michaela Šimková, zdravotně sociální
pracovnice, Horní Jelení

Ing. Jiří Šlégr, dr, kněz, Vrchlabí

Mgr. Ondřej Špinler, kněz, kaplan pro
mládež, Chotěboř

Monika Trdličková, účetní, Kutná Hora

Robert Vlk, klinický perfuziolog,
Hradec Králové

MUDr. Veronika Vršanská, lékařka,
Hradec Králové – Stěžery